

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 399/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 399/02	Sprawa C-57/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. – ClientEarth / Komisja Europejska [Odwołanie – Dostęp do dokumentów instytucji Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 – Sprawozdanie z oceny skutków, projekt sprawozdania z oceny skutków oraz opinia rady ds. oceny skutków – Wnioski prawodawcze w dziedzinie ochrony środowiska – Odmowa dostępu – Ujawnienie żądanych dokumentów w trakcie postępowania – Zachowanie interesu prawnego – Wyjątek dotyczący ochrony toczącego się procesu podejmowania decyzji przez jedną z instytucji Unii – Ogólne domniemanie]	2
2018/C 399/03	Sprawa C-430/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 września 2018 r. – Bank Mellat / Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska; Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej [Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Walka z rozprzestrzenianiem broni jądrowej – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Środki sektorowe – Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych z udziałem irańskich instytucji finansowych – Zaostrzenie ograniczeń – Sporny system w kształcie ustalonym przepisami decyzji 2012/635/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 1263/2012 – Realizacja wspólnego kompleksowego planu działania dotyczącego irańskiego programu jądrowego – Zniesienie wszystkich środków ograniczających nałożonych przez Unię Europejską w związku z tym programem – Uchylenie spornego systemu w toku postępowania przez Sądem Unii Europejskiej – Wpływ na interes prawny do występowania przed Sądem – Brak dalszego istnienia ustania interesu prawnego]	3

2018/C 399/04	Sprawa C-488/16 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2018 r. – Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Freistaat Bayern (Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny znak towarowy NEUSCHWANSTEIN – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Oznaczenie pochodzenia geograficznego – Charakter odróżniający – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) – Zła wiara)	4
2018/C 399/05	Sprawa C-527/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz [Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 i art. 19 ust. 2 – Pracownicy delegowani do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność – Wydanie przez państwo członkowskie pochodzenia zaświadczeń A 1 po uznaniu przez przyjmujące państwo członkowskie, że pracownicy podlegają jego systemowi zabezpieczenia społecznego – Opinia komisji administracyjnej – Nieprawidłowe wydanie zaświadczeń A 1 – Stwierdzenie – Charakter wiążący i skutek wsteczny tych zaświadczeń – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Właściwe ustawodawstwo – Artykuł 12 ust. 1 – Pojęcie osoby „wysłanej, by zastąpić inną osobę”]	4
2018/C 399/06	Sprawa C-4/17 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2018 r. – Republika Czeska / Komisja Europejska [Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) – Wydatki kwalifikujące się do finansowania przez Unię Europejską – Wydatki poniesione przez Republikę Czeską – Rozporządzenie (WE) nr 479/2008 – Artykuł 11 ust. 3 – Pojęcie „restrukturyzacji winnic”]	6
2018/C 399/07	Sprawa C-17/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – Grenville Hampshire / Board of the Pension Protection Fund (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 8 – Dodatkowe programy emerytalne – Ochrona uprawnień emerytalnych – Minimalny wymagany poziom ochrony)	6
2018/C 399/08	Sprawa C-21/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – Catlin Europe SE / O.K. Trans Praha spol. s r.o. [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty – Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 – Doręczenie nakazu zapłaty wraz z pozwem o wydanie nakazu – Brak tłumaczenia pozwu o wydanie nakazu – Europejski nakaz zapłaty, którego wykonalność została stwierdzona – Wniosek o ponowne zbadanie nakazu po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu – Doręczenie dokumentów sądowych i pozasądowych – Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 – Stosowanie – Artykuł 8 i załącznik II – Poinformowanie adresata o przysługującym mu prawie do odmowy przyjęcia doręczanego nieprzetłumaczonego dokumentu wszczynającego postępowanie – Brak standardowego formularza – Konsekwencje]	7
2018/C 399/09	Sprawa C-80/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Fundo de Garantia Automóvel / Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana (Odesłanie prejudycjalne – Obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 72/166/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Druga dyrektywa 84/5/EWG – Artykuł 1 ust. 4 – Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia – Pojazd zaparkowany na terenie prywatnym – Przysługujące instytucji odszkodowawczej prawo do wystąpienia z roszczeniem przeciwko właścicielowi nieubezpieczonego pojazdu)	8
2018/C 399/10	Sprawa C-244/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2017/477 – Stanowisko, które ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Współpracy ustanowionej na mocy Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kazachstanu, z drugiej strony, w odniesieniu do ustaleń roboczych Rady Współpracy, Komitetu Współpracy, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów – Artykuł 218 ust. 9 TFUE – Decyzja ustalająca stanowiska, które mają zostać zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową – Umowa, której niektóre postanowienia mogą zostać powiązane ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) – Zasada głosowania]	9

2018/C 399/11	Sprawa C-346/17 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2018 r. – Christoph Klein / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec (Odwołanie – Artykuł 340 akapit drugi TFUE – Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej – Dyrektywa 93/42/EWG – Wyroby medyczne – Artykuł 8 ust. 1 i 2 – Postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej – Zgłoszenie przez państwo członkowskie decyzji o zakazie wprowadzania do obrotu wyrobu medycznego – Brak decyzji Komisji Europejskiej – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Związek przyczynowy między zachowaniem instytucji a podnoszoną szkodą – Dowód istnienia szkody i jej zakresu)	9
2018/C 399/12	Sprawa C-454/17 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Vincent Piessevaux / Rada Unii Europejskiej (Odwołanie – Służba publiczna – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII – Uprawnienia emerytalne nabyte w systemie krajowym – Przeniesienie tych uprawnień do systemu emerytalnego Unii – Odmienne traktowanie urzędników, którym wartość kapitałową uprawnień emerytalnych przeniesiono do systemu Unii, odpowiednio, przed wejściem w życie nowych ogólnych przepisów wykonawczych oraz po ich wejściu w życie)	10
2018/C 399/13	Sprawa C-471/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hannover (Odesłanie prejudycjalne – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Nomenklatura taryfowa i statystyczna – Klasyfikacja towarów – Smażony makaron instant – Podpozycja taryfowa 1902 30 10)	11
2018/C 399/14	Sprawa C-547/17 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Basic Net SpA / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Graficzny znak towarowy przedstawiający trzy wertykalne paski – Dowód uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania)	11
2018/C 399/15	Sprawa C-79/17: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – Procedury wszczęte przez Gmalieva s.r.o. i in. (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swoboda świadczenia usług – Gry losowe – Monopol w zakresie gier losowych w państwie członkowskim – Przepisy krajowe zakazujące eksploatacji automatów do gier w braku uprzedniego zezwolenia organów administracyjnych)	12
2018/C 399/16	Sprawy połączone od C-208/17 P do C-210/17 P: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 września 2018 r. – NF (C-208/17 P), NG (C-209/17 P), NM (C-210/17 P)/Rada Europejska (Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oświadczenie Rady Europejskiej UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. – Żądanie stwierdzenia nieważności)	13
2018/C 399/17	Sprawa C-472/17: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di L'Aquila – Włochy) – Gabriele Di Girolamo / Ministero della Giustizia (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Polityka społeczna – Praca na czas określony – Sędziowie pokoju – Oczywista niedopuszczalność)	13
2018/C 399/18	Sprawa C-542/17 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 września 2018 r. – Allstate Insurance Company / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie do rejestracji słownego znaku towarowego DRIVEWISE – Odrzucenie zgłoszenia – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) – Artykuł 7 ust. 2 – Artykuł 75 – Charakter opisowy – Neologizm złożony z elementów, z których każdy opisuje właściwości danych towarów lub usług – Przeznaczenie towarów i usług – Przeinaczenie – Obowiązek uzasadnienia]	14
2018/C 399/19	Sprawa C-67/18 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Dominique Bilde / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot)	14
2018/C 399/20	Sprawa C-84/18 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Sophie Montel / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot)	15

2018/C 399/21	Sprawa C-90/18: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud – Chorwacja) – Hrvatska banka za obnovu i razvitak (HBOR) / Povjerenik za informiranje Republike Hrvatske (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Brak wystarczającego objaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych sporu w postępowaniu głównym oraz powodów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne – Oczywista niedopuszczalność)	15
2018/C 399/22	Sprawa C-184/18: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul – Portugalia) – Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatki bezpośrednio – Artykuł 18 TFUE – Zasada niedyskryminacji – Artykuły 63, 64 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Wyższe obciążenie podatkowe zysków kapitałowych z nieruchomości osiągniętych przez nierezydentów – Ograniczenia w przepływie kapitału do lub z państw trzecich) .	16
2018/C 399/23	Sprawa C-237/18: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Pauline Stiernon i in. / Belgia, SPF Santé publique, Francuska Wspólnota Belgii (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swobodny przepływ pracowników – Wolność wyboru zawodu – Artykuły 20, 21 i 45 TFUE – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 15 – Zawód terapeuty psychomotorycznego, nieznajdujący się o w krajowym wykazie zawodów paramedycznych)	17
2018/C 399/24	Sprawa C-136/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-304/16, bet365 Group / EUIPO, wniesione w dniu 19 lutego 2018 r. przez Roberta Hansena	17
2018/C 399/25	Sprawa C-425/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 28 czerwca 2018 r. – Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS) / Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA	18
2018/C 399/26	Sprawa C-450/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Gerona (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2018 r. – WA / Instituto Nacional de la Seguridad Social	18
2018/C 399/27	Sprawa C-457/18: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Republika Słowenii/Republika Chorwacji	19
2018/C 399/28	Sprawa C-465/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 16 lipca 2018 r. – AV, BU / Comune di Bernareggio	21
2018/C 399/29	Sprawa C-471/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 8 maja 2018 r. w sprawie T-283/15, Esso Raffinage/Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 18 lipca 2018 r. przez Republikę Federalną Niemiec	21
2018/C 399/30	Sprawa C-475/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 lipca 2018 r. – SATI – Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA / Azienda di Trasporti Molisana – A.T.M. SpA	22
2018/C 399/31	Sprawa C-498/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – ZW / Deutsche Lufthansa AG	23
2018/C 399/32	Sprawa C-530/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov (Rumunia) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – EP / FO	23
2018/C 399/33	Sprawa C-576/18: Skarga wniesiona w dniu 12 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska	24
2018/C 399/34	Sprawa C-586/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-185/15, Buonotourist / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez Buonotourist Srl	25

2018/C 399/35	Sprawa C-587/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-186/15 CSTP Azienda della Mobilità / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez CSTP Azienda della Mobilità SpA	26
2018/C 399/36	Sprawa C-591/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14, Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding	28
2018/C 399/37	Sprawa C-186/17: Postanowienie Prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin – Niemcy) – flightright GmbH / Iberia Express SA	30
2018/C 399/38	Sprawa C-212/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Simón Rodríguez Otero / Televisión de Galicia SA, Ministerio Fiscal	30
2018/C 399/39	Sprawa C-594/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Estonii, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską	30
2018/C 399/40	Sprawa C-36/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka	31
2018/C 399/41	Sprawa C-86/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga	31
2018/C 399/42	Sprawa C-284/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 9 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Equitalia centro SpA / Poste Italiane SpA	31

Sąd

2018/C 399/43	Sprawa T-604/16: Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – HD / Parlament (Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Dodatki rodzinne – Dodatek na gospodarstwo domowe – Dodatek edukacyjny – Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu – Warunki przyznania – Potrącenie dodatku podobnego rodzaju pochodzącego z innego źródła – Zwrot nienależnych kwot – Decyzja o ustaniu prawa do niektórych dodatków – Naruszenie prawa – Oczywisty błąd w ocenie)	32
2018/C 399/44	Sprawa T-623/16: Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – Volkswagen / EUIPO – Paalupaikka (MAIN AUTO WHEELS) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MAIN AUTO WHEELS – Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe VW – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001)}	33
2018/C 399/45	Sprawa T-39/17: Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port w Breście) / Komisja [Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące wstępnych dochodzeń w sprawie systemów pomocy państwa w sektorze portowym wszystkich państw członkowskich – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony życia prywatnego i integralności jednostki – Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 – Pojęcie życia prywatnego – Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu – Zastosowanie ogólnego domniemania – Nadrzędny interes publiczny]	33
2018/C 399/46	Sprawa T-266/17: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2018 r. – Kwizda Holding / EUIPO – Dermapharm (UROAKUT) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego UROAKUT – Wcześniejsze graficzne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe UroCys – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Kompetencje o charakterze reformatorycznym – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	34

2018/C 399/47	Sprawa T-392/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2018 r. – TE / Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Odrzucenie skargi w postępowaniu głównym – Umorzenie postępowania)	35
2018/C 399/48	Sprawa T-337/18 R i T-347/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 24 sierpnia 2018 r. – Laboratoire Pareva i Biotech3D / Komisja (Środek tymczasowy – Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 – Produkty biobójcze – Substancja czynna PHMB (1415; 4.7) – Odmowa zatwierdzenia – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów)	35
2018/C 399/49	Sprawa T-362/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 7 września 2018 r. – Robert / Conseil national de l'ordre des pharmaciens (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Odrzucenie skargi głównej – Umorzenie postępowania)	36
2018/C 399/50	Sprawa T-475/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 27 sierpnia 2018 r. – Boyer / Wallis-et-Futuna (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność)	37
2018/C 399/51	Sprawa T-504/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 września 2018 r. – XG / Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Odmowa dostępu do pomieszczeń Komisji – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak interesu prawnego w uzyskaniu wnioskowanych środków tymczasowych)	37
2018/C 399/52	Sprawa T-490/18: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2018 r. – Neda Industrial Group / Rada	38
2018/C 399/53	Sprawa T-505/18: Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2018 r. – Węgry / Komisja	39
2018/C 399/54	Sprawa T-509/18: Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2018 r. – Republika Czeska / Komisja Europejska	39
2018/C 399/55	Sprawa T-516/18: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2018 r. – Luksemburg / Komisja	40
2018/C 399/56	Sprawa T-518/18: Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2018 r. – YG / Komisja	41
2018/C 399/57	Sprawa T-519/18: Skarga wniesiona w dniu 3 września 2018 r. – Global Silicones Council i in. / ECHA	42
2018/C 399/58	Sprawa T-524/18: Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2018 r. – Billa / EUIPO – Boardriders IP Holdings (Billa)	43
2018/C 399/59	Sprawa T-525/18: Skarga wniesiona w dniu 4 września 2018 r. – ENGIE Global LNG Holding i in. / Komisja	44
2018/C 399/60	Sprawa T-531/18: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2018 r. – LL-Carpenter / Komisja	45
2018/C 399/61	Sprawa T-533/18: Skarga wniesiona w dniu 6 września 2018 r. – Wanda Films i Wanda Visión / EUIPO – Dalian Wanda Group Co. (WANDA FILMS)	46
2018/C 399/62	Sprawa T-536/18: Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – Société des produits Nestlé / EUIPO – European Food (fitness)	47
2018/C 399/63	Sprawa T-538/18: Skarga wniesiona w dniu 14 września 2018 r. – Dickmanns / EUIPO	48
2018/C 399/64	Sprawa T-540/18: Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – ASL Aviation Holdings i ASL Airlines (Ireland)/Komisja	49
2018/C 399/65	Sprawa T-542/18: Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – Wanda Films i Wanda Visión / EUIPO – Dalian Wanda Group Co. (wanda films)	51
2018/C 399/66	Sprawa T-543/18: Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – XK/Komisja	52
2018/C 399/67	Sprawa T-544/18: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – ArcelorMittal Bremen / Komisja	52
2018/C 399/68	Sprawa T-546/18: Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – XM i in. / Komisja	53

2018/C 399/69	Sprawa T-556/18: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2018 r. – Sensient Colors Europe / Komisja	54
2018/C 399/70	Sprawa T-557/18: Skarga wniesiona w dniu 20 września 2018 r. – LG Electronics / EUIPO – Beko (BECON)	55
2018/C 399/71	Sprawa T-559/18: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – Atos Medical / EUIPO – Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb (Plaster medyczny)	55
2018/C 399/72	Sprawa T-560/18: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – Atos Medical / EUIPO – Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb (Plaster medyczny)	56
2018/C 399/73	Sprawa T-562/18: Skarga wniesiona w dniu 21 września 2018 r. – YP/Komisja	57
2018/C 399/74	Sprawa T-776/17: Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Medora Therapeutics / EUIPO – Biohealth Italia (LITHOREN)	58
2018/C 399/75	Sprawa T-371/18: Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Reiner Stemme Utility Air Systems / AESA	58

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 399/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 392 z 29.10.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 381 z 22.10.2018

Dz.U. C 373 z 15.10.2018

Dz.U. C 364 z 8.10.2018

Dz.U. C 352 z 1.10.2018

Dz.U. C 341 z 24.9.2018

Dz.U. C 328 z 17.9.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. – ClientEarth / Komisja Europejska**(Sprawa C-57/16 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Dostęp do dokumentów instytucji Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 – Sprawozdanie z oceny skutków, projekt sprawozdania z oceny skutków oraz opinia rady ds. oceny skutków – Wnioski prawodawcze w dziedzinie ochrony środowiska – Odmowa dostępu – Ujawnienie żądanych dokumentów w trakcie postępowania – Zachowanie interesu prawnego – Wyjątek dotyczący ochrony toczącego się procesu podejmowania decyzji przez jedną z instytucji Unii – Ogólne domniemanie]

(2018/C 399/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciele: O. W. Brouwer, J. Wolfhagen i F. Heringa, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clotuche-Duvieusart i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania wnoszącej odwołanie: Republika Finlandii (przedstawiciele: H. Leppo i M. J. Heliskoski, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson i N. Otte Widgren, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 listopada 2015 r., ClientEarth/Komisja (T-424/14 i T-425/14, EU:T:2015:848), zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 kwietnia 2014 r. w sprawie odmowy udzielenia dostępu do sprawozdania z oceny skutków dotyczącego projektu wiążącego instrumentu określającego ramy strategiczne procedur inspekcji i nadzoru opartych na ryzyku i odnoszących się do ustawodawstwa środowiskowego Unii Europejskiej oraz do opinii rady ds. oceny skutków.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie odmowy udzielenia dostępu do projektu sprawozdania z oceny skutków odnośnie do dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska na poziomie państw członkowskich w zakresie polityki Unii w dziedzinie środowiska oraz do opinii rady ds. oceny skutków.
- 4) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez organizację ClientEarth w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

5) Republika Finlandii i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty związane z niniejszym postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 września 2018 r. – Bank Mellat / Rada Unii Europejskiej;
Komisja Europejska; Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-430/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Walka z rozprzestrzenianiem broni jądrowej – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Środki sektorowe – Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych z udziałem irańskich instytucji finansowych – Zaostrzenie ograniczeń – Sporny system w kształcie ustalonym przepisami decyzji 2012/635/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 1263/2012 – Realizacja wspólnego kompleksowego planu działania dotyczącego irańskiego programu jądrowego – Zniesienie wszystkich środków ograniczających nałożonych przez Unię Europejską w związku z tym programem – Uchylenie spornego systemu w toku postępowania przez Sądem Unii Europejskiej – Wpływ na interes prawny do występowania przed Sądem – Brak dalszego istnienia ustania interesu prawnego]

(2018/C 399/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Mellat (przedstawiciele: M. Brindle, T. Otty, QC, MacLeod i R. Blakeley, barristers, S. Zaiwalla, Z. Burbeza, A. Meskarian i P. Reddy, solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i I. Rodios, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Gauci, J. Norris-Usher i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brandon, pełnomocnik, wspierany przez M. Gray'a, barrister)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 czerwca 2016 r., Bank Mellat/Rada (T-160/13, EU:T:2016:331) zostaje uchylony.

2) Postępowanie w sprawie skargi Banku Mellat zarejestrowanej pod numerem T-160/13, zmierzającej do stwierdzenia nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu albo wspomnianego przepisu w zakresie, w jakim nie przewiduje on wyjątku mającego zastosowanie do przypadku Banku Mellat, jak również w sprawie żądania stwierdzenia przez Sąd Unii Europejskiej, że art. 1 pkt 6 decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, nie znajduje do niego zastosowania, zostaje umorzone.

3) Bank Mellat i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty, zarówno w związku z postępowaniem odwoławczym, jak i postępowaniem w pierwszej instancji.

4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2018 r. – Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Freistaat Bayern

(Sprawa C-488/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny znak towarowy NEUSCHWANSTEIN – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Oznaczenie pochodzenia geograficznego – Charakter odróżniający – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) – Zła wiara)

(2018/C 399/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV (przedstawiciel: B. Bittner, Rechtsanwalt)

Pozostałe strony postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Botis, A. Schifko i D. Walicka, pełnomocnicy), Freistaat Bayern (przedstawiciel: M. Müller, Rechtsanwalt)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.

2) Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz

(Sprawa C-527/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 i art. 19 ust. 2 – Pracownicy delegowani do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność – Wydanie przez państwo członkowskie pochodzenia zaświadczeń A 1 po uznaniu przez przyjmujące państwo członkowskie, że pracownicy podlegają jego systemowi zabezpieczenia społecznego – Opinia komisji administracyjnej – Nieprawidłowe wydanie zaświadczeń A 1 – Stwierdzenie – Charakter wiążący i skutek wsteczny tych zaświadczeń – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Właściwe ustawodawstwo – Artykuł 12 ust. 1 – Pojęcie osoby „wysłanej, by zastąpić inną osobę”]

(2018/C 399/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz

przy udziale: Alpenrind GmbH Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft, Martimpex-Meat Kft, Pensionsversicherungsanstalt, Allgemeine Unfallversicherungsanstalt

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r., w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże nie tylko instytucje państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, ale również sądy tego państwa członkowskiego.

- 2) Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego dopóty, dopóki zaświadczenie to nie zostanie wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostało ono wydane, nawet jeśli właściwe władze tego ostatniego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, przedstawiły sprawę Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, która uznała, że zaświadczenie to zostało wydane nieprawidłowo i że powinno zostać wycofane.

Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego, w stosownych przypadkach ze skutkiem wstecznym, nawet jeśli zaświadczenie to zostało wydane dopiero po stwierdzeniu przez wspomniane państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia danego pracownika na podstawie jego ustawodawstwa.

- 3) Artykuł 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik, który jest delegowany przez pracodawcę do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, zostaje zastąpiony innym pracownikiem delegowanym przez innego pracodawcę, należy uznać, że ten ostatni pracownik został „wysłany, by zastąpić inną osobę” w rozumieniu tego przepisu, tak że nie może on skorzystać z zasady szczególnej przewidzianej we wspomnianym przepisie, by nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność.

Okoliczność, że pracodawcy tych dwóch pracowników mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, lub fakt, że utrzymują oni ewentualne powiązania personalne lub organizacyjne, nie mają w tym względzie znaczenia.

(¹) Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2018 r. – Republika Czeska / Komisja Europejska
(Sprawa C-4/17 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) – Wydatki kwalifikujące się do finansowania przez Unię Europejską – Wydatki poniesione przez Republikę Czeską – Rozporządzenie (WE) nr 479/2008 – Artykuł 11 ust. 3 – Pojęcie „restrukturyzacji winnic”]

(2018/C 399/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Pavliš i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek i B. Eggers, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 października 2016 r., Republika Czeska/Komisja (T-141/15, niepublikowany, EU:T:2016:621), zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, jakim wyłącza ona z finansowania wydatki poniesione przez Republikę Czeską w ramach EFRG na rzecz środka ochrony winnic przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta i ptaki w odniesieniu do lat 2010–2012 na łączną kwotę 2 123 199,04 EUR.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Republikę Czeską zarówno w postępowaniu pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – Grenville Hampshire / Board of the Pension Protection Fund

(Sprawa C-17/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 8 – Dodatkowe programy emerytalne – Ochrona uprawnień emerytalnych – Minimalny wymagany poziom ochrony)

(2018/C 399/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Grenville Hampshire

Strona pozwana: Board of the Pension Protection Fund

przy udziale: Secretary of State for Work and Pensions

Sentencja

- 1) Wykładni art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy dokonywać w ten sposób, że w wypadku niewypłacalności pracodawcy każdy konkretny pracownik musi otrzymać świadczenia emerytalne odpowiadające co najmniej połowie wartości uprawnień nabytych w ramach dodatkowego pracowniczego programu emerytalnego.
- 2) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym art. 8 dyrektywy 2008/94 jest bezpośrednio skuteczny, skutkiem czego konkretny pracownik może powołać się na ten artykuł przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji podmiotu takiego jak Board of the Pension Protection Fund (zarząd funduszu ochrony emerytur, Zjednoczone Królestwo).

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 13.3.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – Catlin Europe SE / O.K. Trans Praha spol. s r.o.

(Sprawa C-21/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty – Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 – Doręczenie nakazu zapłaty wraz z pozwem o wydanie nakazu – Brak tłumaczenia pozwu o wydanie nakazu – Europejski nakaz zapłaty, którego wykonalność została stwierdzona – Wniosek o ponowne zbadanie nakazu po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu – Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych – Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 – Stosowanie – Artykuł 8 i załącznik II – Poinformowanie adresata o przysługującym mu prawie do odmowy przyjęcia doręczanego nieprzetłumaczonego dokumentu wszczynającego postępowanie – Brak standardowego formularza – Konsekwencje]

(2018/C 399/08)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Catlin Europe SE

Strona przeciwna: O.K. Trans Praha spol. s r.o.

Sentencja

Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty i rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty, podczas gdy dołączony do niego pozew o wydanie nakazu zapłaty nie został sporządzony w języku, który on rozumie, ani nie dołączono do niego tłumaczenia na taki język, czego wymaga art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1393/2007, pozwany musi zostać należycie poinformowany, za pośrednictwem standardowego formularza z załącznika II do rzonego rozporządzenia, o przysługującym mu prawie odmowy przyjęcia spornego dokumentu.

W przypadku niedochowania owego wymogu formalnego konwalidacji uchybienia proceduralnego należy dokonać zgodnie z przepisami ostatniego z wymienionych rozporządzeń poprzez przekazanie zainteresowanemu standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do rzeczonego rozporządzenia.

W tej sytuacji, ze względu na nieprawidłowość proceduralną mającą wpływ na doręczenie europejskiego nakazu zapłaty wraz z pozwem o jego wydanie, nakaz ten nie staje się wykonalny, a termin wyznaczony pozwanemu do wniesienia sprzeciwu nie rozpoczyna swojego biegu, tak iż art. 20 rozporządzenia nr 1896/2006 nie znajduje zastosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Fundo de Garantia Automóvel / Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

(Sprawa C-80/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 72/166/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Druga dyrektywa 84/5/EWG – Artykuł 1 ust. 4 – Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia – Pojazd zaparkowany na terenie prywatnym – Przysługujące instytucji odszkodowawczej prawo do wystąpienia z roszczeniem przeciwko właścicielowi nieubezpieczonego pojazdu)

(2018/C 399/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fundo de Garantia Automóvel

Strona pozwana: Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, zmienionej dyrektywą 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych jest obowiązkowe, gdy dany pojazd jest w dalszym ciągu zarejestrowany w państwie członkowskim i jest zdolny do jazdy, lecz w związku z decyzją jego właściciela, który nie ma już zamiaru go prowadzić, pozostaje zaparkowany na terenie prywatnym.
- 2) Artykuł 1 ust. 4 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, zmienionej dyrektywą 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które przewidują, że instytucja wskazana w tym przepisie ma prawo wystąpić z roszczeniem nie tylko przeciwko osobie odpowiedzialnej lub osobom odpowiedzialnym za spowodowanie wypadku, ale również przeciwko osobie, która podlegała obowiązkowi zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdu, który spowodował szkody podlegające naprawieniu przez tę instytucję, lecz nie zawarła w tym celu umowy, nawet jeśli osoba ta nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za wypadek, w ramach którego wystąpiły te szkody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 września 2018 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-244/17) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2017/477 – Stanowisko, które ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Współpracy ustanowionej na mocy Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kazachstanu, z drugiej strony, w odniesieniu do ustaleń roboczych Rady Współpracy, Komitetu Współpracy, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów – Artykuł 218 ust. 9 TFUE – Decyzja ustalająca stanowiska, które mają zostać zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową – Umowa, której niektóre postanowienia mogą zostać powiązane ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) – Zasada głosowania]

(2018/C 399/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Havas, L. Gussetti i P. Aalto, pełnomocnicy, następnie L. Havas i L. Gussetti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (UE) 2017/477 z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie stanowiska, które ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Współpracy ustanowionej na mocy Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kazachstanu, z drugiej strony, w odniesieniu do ustaleń roboczych Rady Współpracy, Komitetu Współpracy, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów.
- 2) Skutki decyzji 2017/477 zostają utrzymane w mocy.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2018 r. – Christoph Klein / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-346/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Artykuł 340 akapit drugi TFUE – Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej – Dyrektywa 93/42/EWG – Wyroby medyczne – Artykuł 8 ust. 1 i 2 – Postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej – Zgłoszenie przez państwo członkowskie decyzji o zakazie wprowadzania do obrotu wyrobu medycznego – Brak decyzji Komisji Europejskiej – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Związek przyczynowy między zachowaniem instytucji a podnoszoną szkodą – Dowód istnienia szkody i jej zakresu)

(2018/C 399/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciel: H.-J. Ahlt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. von Rintelen, A. Sipos i A. C. Becker, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 września 2016 r., Klein/Komisja (T-309/10 RENV, niepublikowany, EU:T:2016:570), zostaje częściowo uchylony w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że Christoph Klein nie wykazał istnienia bezpośredniego i wystarczającego związku przyczynowego mogącego skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii Europejskiej.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Skarga Christopha Kleina o odszkodowanie w związku ze szkodą, jaką miał on ponieść w następstwie naruszenia przez Komisję Europejską zobowiązań ciążących na niej na podstawie art. 8 dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, zostaje oddalona.
- 4) Christoph Klein i Komisja Europejska pokrywają własne koszty związane z postępowaniami zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 5) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty związane z postępowaniami w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 11.9.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Vincent Piessevaux / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-454/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Służba publiczna – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII – Uprawnienia emerytalne nabyte w systemie krajowym – Przeniesienie tych uprawnień do systemu emerytalnego Unii – Odmiennie traktowanie urzędników, którym wartość kapitałową uprawnień emerytalnych przeniesiono do systemu Unii, odpowiednio, przed wejściem w życie nowych ogólnych przepisów wykonawczych oraz po ich wejściu w życie)

(2018/C 399/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Piessevaux (przedstawiciele: adwokat L. Ponteville)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Vincent Piessevaux pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 374 6.11.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-471/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Nomenklatura taryfowa i statystyczna – Klasyfikacja towarów – Smażony makaron instant – Podpozycja taryfowa 1902 30 10)

(2018/C 399/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Hauptzollamt Hannover

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 927/2012 z dnia 9 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że podpozycja 1902 30 10 tej nomenklatury obejmuje dania z makaronu instant, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, które składają się zasadniczo z wstępnie poddanego obróbce cieplnej i smażonego bloku makaronu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 374 z 6.11.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Basic Net SpA / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-547/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Graficzny znak towarowy przedstawiający trzy wertykalne paski – Dowód uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania)

(2018/C 399/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Basic Net SpA (przedstawiciel: D. Sindico, avvocato)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Basic Net SpA pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2018.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – Procedury wszczęte przez Gmalieva s.r.o. i in.

(Sprawa C-79/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swoboda świadczenia usług – Gry losowe – Monopol w zakresie gier losowych w państwie członkowskim – Przepisy krajowe zakazujące eksploatacji automatów do gier w braku uprzedniego zezwolenia organów administracyjnych)

(2018/C 399/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmalieva s.r.o., Celik KG, PBW GmbH, Antoaneta Claudia Gruber, Play For Me GmbH, Haydar Demir

Przy udziale: Landespolizeidirektion Oberösterreich

Sentencja

Do sądu krajowego należy ustalenie w świetle wskazówek przedstawionych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności w wyroku z dnia 30 kwietnia 2014 r., *Pfleger i in.* (C-390/12, EU:C:2014:281), czy krajowe przepisy ustanawiające monopol w dziedzinie gier losowych, tego rodzaju, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym należy uznać za spójne w świetle art. 56 i nast. TFUE, gdy w krajowym postępowaniu sądowym ustalono, że:

- uzależnienie od gier nie stanowi problemu społecznego wymagającego działania ze strony państwa;
- zakazane gry losowe nie są uważane za działanie kryminalne, lecz jedynie za naruszenie administracyjne;
- wpływy państwa z gier losowych wynoszą w skali roku ponad 500 mln EUR, czyli 0,4 % rocznego budżetu państwa, oraz
- środki reklamy posiadaczy koncesji w dużej mierze mają również na celu zachęcenie do gier losowych osób dotychczas nieuczestniczących w takich grach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 września 2018 r. – NF (C-208/17 P), NG (C-209/17 P), NM (C-210/17 P)/Rada Europejska

(Sprawy połączone od C-208/17 P do C-210/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oświadczenie Rady Europejskiej UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. – Żądanie stwierdzenia nieważności)

(2018/C 399/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NF (C-208/17 P), NG (C-209/17 P), NM (C-210/17 P) (przedstawiciele: P. O’Shea, BL, I. Whelan, BL, B. Burns, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Europejska (przedstawiciele S. Boelaert, M. Chavier i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciele: M. Michelogiannaki i G. Karipsiadis, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Odwołania zostają odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne.
2. NF, NG i NM zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di L’Aquila – Włochy) – Gabriele Di Girolamo / Ministero della Giustizia

(Sprawa C-472/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Polityka społeczna – Praca na czas określony – Sędziowie pokoju – Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 399/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di L’Aquila

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gabriele Di Girolamo

Strona pozwana: Ministero della Giustizia

Przy udziale: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa)

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem z dnia 31 lipca 2017 r. przez Giudice di pace di L'Aquila (sędziego pokoju L'Aquila, Włochy) jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

**Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 września 2018 r. – Allstate Insurance Company /
Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**

(Sprawa C-542/17 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie do rejestracji słownego znaku towarowego DRIVEWISE – Odrzucenie zgłoszenia – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) – Artykuł 7 ust. 2 – Artykuł 75 – Charakter opisowy – Neologizm złożony z elementów, z których każdy opisuje właściwości danych towarów lub usług – Przeznaczenie towarów i usług – Przeinaczenie – Obowiązek uzasadnienia]

(2018/C 399/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Allstate Insurance Company (przedstawiciele: G. Würtenberger i R. Kunze, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: K. Markakis, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone jako oczywiście bezzasadne.

2) Allstate Insurance Company zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2018.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Dominique Bilde / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-67/18 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot)

(2018/C 399/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dominique Bilde (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i G. Corstens, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. F. Jensen, M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone w części jako oczywiście niedopuszczalne a w części jako oczywiście bezzasadne.*
- 2) *Dominique Bilde zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. – Sophie Montel / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-84/18 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot)

(2018/C 399/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sophie Montel (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i G. Corstens, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. F. Jensen, M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone w części jako oczywiście niedopuszczalne a w części jako oczywiście bezzasadne.*
- 2) *Sophie Montel zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud – Chorwacja) – Hrvatska banka za obnovu i razvitak (HBOR) / Povjerenik za informiranje Republike Hrvatske

(Sprawa C-90/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Brak wystarczającego objaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych sporu w postępowaniu głównym oraz powodów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne – Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 399/21)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki upravni sud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hrvatska banka za obnovu i razvitak (HBOR)

Druga strona postępowania: Povjerenik za informiranje Republike Hrvatske

Przy udziale: Hrvoje Šimića

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud (administracyjny sąd apelacyjny, Chorwacja) postanowieniem z dnia 1 lutego 2018 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul – Portugalia) – Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Sprawa C-184/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Podatki bezpośrednio – Artykuł 18 TFUE – Zasada niedyskryminacji – Artykuły 63, 64 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Wyższe obciążenie podatkowe zysków kapitałowych z nieruchomości osiągniętych przez nierezydentów – Ograniczenia w przepływie kapitału do lub z państw trzecich)

(2018/C 399/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Sul

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fazenda Pública

Strony przeciwne: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Sentencja

Uregulowanie państwa członkowskiego, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które poddaje zyski wynikające ze zbycia przez rezydenta państwa trzeciego nieruchomości położonej w tym państwie członkowskim obciążeniu podatkowemu wyższemu niż to, które miałyby zastosowanie do zysków wynikających z transakcji takiego samego rodzaju, osiągniętych przez rezydenta rzeczonoego państwa członkowskiego, stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału, które, z zastrzeżeniem zbadania przez sąd odsyłający, nie wchodzi w zakres wyjątku przewidzianego w art. 64 ust. 1 TFUE i nie może zostać uzasadnione względami, o których mowa w art. 65 ust. 1 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Pauline Stiernon i in. / Belgia, SPF Santé publique, Francuska Wspólnota Belgii

(Sprawa C-237/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swobodny przepływ pracowników – Wolność wyboru zawodu – Artykuły 20, 21 i 45 TFUE – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 15 – Zawód terapeuty psychomotorycznego, nieznajdujący się o w krajowym wykazie zawodów paramedycznych)

(2018/C 399/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pauline Stiernon, Marion Goragner, Muriel Buccarello, Clémentine Vasseur, Manon Piroton, Anissa Quotb

Strona pozwana: Belgia, SPF Santé publique, Francuska Wspólnota Belgii

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie – w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym – uregulowaniu państwa członkowskiego ustanawiającego wykaz zawodów paramedycznych, który nie uwzględnia zawodu terapeuty psychomotorycznego, podczas gdy w tym państwie członkowskim został ustanowiony dyplom licencyjny z psychomotoryki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-304/16, bet365 Group / EUIPO, wniesione w dniu 19 lutego 2018 r. przez Roberta Hansena

(Sprawa C-136/18 P)

(2018/C 399/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Robert Hansen (przedstawiciel: M. Pütz-Poulalion, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem Trybunału Sprawiedliwości (ósma izba) z dnia 6 września 2018 r. odwołanie zostało odrzucone jako niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 28 czerwca 2018 r. – Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS) / Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA

(Sprawa C-425/18)

(2018/C 399/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS)

Strona przeciwna: Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 53 ust. 3 i art. 54 ust. 4 dyrektywy 2004/17/WE⁽¹⁾, w związku z art. 45 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾, stoją na przeszkodzie przepisowi, takiemu jak art. 38 ust. 1 lit. f) Decreto Legislativo (dekretu ustawodawczego) Repubbliki Włoskiej nr 163/2006, zgodnie z wykładnią dokonaną przez orzecznictwo krajowe, który to przepis wyklucza z zakresu zastosowania tzw. „poważnego wykroczenia zawodowego” zachowania stanowiące naruszenie przepisów dotyczących konkurencji, ustalone i ukarane przez krajowy organ ochrony konkurencji decyzją utrzymaną w mocy w postępowaniu sądowym, wykluczając w ten sposób a priori możliwość dokonania przez instytucje zamawiające niezależnej oceny wspomnianych naruszeń w celu ewentualnego, ale nie obligatoryjnego, wykluczenia danego wykonawcy z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Gerona (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2018 r. – WA / Instituto Nacional de la Seguridad Social

(Sprawa C-450/18)

(2018/C 399/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Gerona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WA

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social

Pytanie prejudycjalne

Czy zasadę równego traktowania, zakazującą jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć, potwierdzoną w art. 157 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienionej dyrektywą 2002/73⁽¹⁾ zmieniającej powyższą dyrektywę i ujednoliconej dyrektywą 2006/54/WE⁽²⁾ z dnia 5 lipca 2006 r., narusza przepis ustawy krajowej (a mianowicie art. 60 ust. 1 Ley General de Seguridad Social – hiszpańskiej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), która przyznaje prawo do dodatku do świadczenia [z tego systemu], ze względu na wkład demograficzny w ten system, kobietom, które miały dzieci biologiczne lub przysposobione i otrzymują na jakichkolwiek zasadach z tego systemu zabezpieczenia społecznego świadczenia składkowe z tytułu emerytury, wdowieństwa lub trwałej niezdolności do pracy, lecz nie przyznaje wspomnianego prawa mężczyznom znajdującym się w identycznej sytuacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. 2002, L 269, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Republika Słowenii/Republika Chorwacji

(Sprawa C-457/18)

(2018/C 399/27)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciel: M. Menard)

Strona pozwana: Republika Chorwacji

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi, aby Trybunał stwierdził, że pozwana naruszyła:

- artykuł 2 i art. 4 ust. 3 TUE,
- artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE,
- artykuły 4 i 17 w związku z art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) oraz
- artykuł 2 ust. 4 i art. 11 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich;

a także:

- zobowiązał pozwaną do natychmiastowego zaprzestania wspomnianych naruszeń;
- obciążył pozwaną kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy:

Poprzez jednostronne uchybienie zobowiązaniu, które przyjęła, przystępując do Unii Europejskiej, do przestrzegania wyroku arbitrażowego, a zatem granicy określonej w rzeczonym wyroku i innych wynikających z niego obowiązków, Chorwacja odmawia poszanowania państwa prawnego, stanowiącego podstawową wartość Unii Europejskiej (art. 2 TUE)

Zarzut drugi:

Poprzez jednostronną odmowę wykonania obowiązków spoczywających na niej na mocy wyroku arbitrażowego i jednoczesne uniemożliwienie Słowenii sprawowania suwerennej władzy na niektórych częściach jej terytorium w rozumieniu traktatów, Chorwacja uchybia obowiązkowi lojalnej współpracy z Unią Europejską i ze Słowenią wynikającemu z art. 4 ust. 3 TUE. Zachowanie Republiki Chorwacji zagraża urzeczywistnieniu celów Unii Europejskiej, w tym umacniania pokoju i coraz ściślejszego związku między narodami, a także celów przepisów Unii dotyczących terytorium państw członkowskich (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE). Ponadto Chorwacja uniemożliwia Słowenii wdrożenie prawa Unii na całości jej terytorium, lądowego i morskiego, raz działanie zgodnie z tym prawem a w szczególności zgodnie z postanowieniami prawa wtórnego Unii dotyczącymi terytorium państw członkowskich (art. 4, ust. 3 akapit pierwszy TUE).

Zarzut trzeci:

Republika Chorwacji narusza rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, a w szczególności uregulowania wzajemnego dostępu zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia i załącznikiem I do tego rozporządzenia. Uregulowanie, które w odniesieniu do Chorwacji i Słowenii ma zastosowanie od dnia 30 grudnia 2017 r., przyznaje 25 statkom rybackim z każdego państwa swobodny dostęp do wód terytorialnych drugiego państwa określonych zgodnie z prawem międzynarodowym, to znaczy zgodnie z wyrokiem arbitrażowym. Chorwacja uniemożliwia Słowenii wykonywanie jej praw w ramach tego uregulowania i narusza w ten sposób art. 5 wspomnianego rozporządzenia, ponieważ: i) odmawia zastosowania uregulowania dotyczącego wzajemnego dostępu; ii) odmawia uznania ważności prawa wydanego w tym celu przez Słowenię; iii) systematycznie stosując sankcje, uniemożliwia słoweńskim rybakom swobodny dostęp do wód terytorialnych uznanych w wyroku arbitrażowym z 2017 r. za słoweńskie oraz, a fortiori, swobodny dostęp do wód chorwackich objętych zakresem stosowania uregulowania dotyczącego wzajemnego dostępu.

Zarzut czwarty:

Chorwacja narusza rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. Bez pozwolenia Słowenii chorwackie policyjne łodzie patrolowe towarzyszą chorwackim rybakom łowiącym na wodach słoweńskich, uniemożliwiając w ten sposób słoweńskim inspektorom rybołówstwa przeprowadzanie kontroli. Jednocześnie organy chorwackie nakładają kary pieniężne za nielegalne przekroczenie granicy i nielegalny połów na rybaków słoweńskich łowiących na wodach słoweńskich, które Chorwacja uważa za własne. Ponadto Chorwacja nie przekazuje Słowenii danych dotyczących działań statków chorwackich na wodach słoweńskich, czego wymagają oba przytoczone wyżej rozporządzenia. W ten sposób Chorwacja uniemożliwia Słowenii przeprowadzanie kontroli na wodach podlegających jej suwerennej władzy i jej jurysdykcji oraz nie przestrzega wyłącznych uprawnień przysługujących Słowenii, jako państwu nadbrzeżnemu, na jej wodach terytorialnych, naruszając tym samym rozporządzenie (WE) nr 1224/2009 i rozporządzenie (UE) nr 404/2011.

Zarzut piąty:

Chorwacja naruszyła i nadal narusza rozporządzenie (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen). Chorwacja nie uznaje za swoją granicę ze Słowenią granic określonych w wyroku arbitrażowym, nie współpracuje ze Słowenią w celu ochrony tej „granicy wewnętrznej” i nie jest w stanie zapewnić wystarczającej ochrony, przez co narusza art. 13 i 17 wspomnianego rozporządzenia, a także art. 4, który wymaga, aby granice były określone zgodnie z prawem międzynarodowym.

Zarzut szósty:

Chorwacja naruszyła i nadal narusza dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich, która ma zastosowanie do „wód morskich” państw członkowskich, zdefiniowanych zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS). Chorwacja odrzuca wyrok arbitrażowy, który ustanowił takie określenia granic i – przeciwnie – włącza wody słoweńskie do swojego planowania przestrzennego obszarów morskich, a w konsekwencji uniemożliwia harmonizację z mapami geograficznymi Słowenii, naruszając w ten sposób wspomnianą dyrektywę, w szczególności jej art. 8 i 11.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 16 lipca 2018 r. – AV, BU / Comune di Bernareggio**

(Sprawa C-465/18)

(2018/C 399/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AV, BU

Strona pozwana: Comune di Bernareggio

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji, równości traktowania, ochrony konkurencji i swobodnego przepływu pracowników, o których mowa w art. 45, 49–56 i 106 TFUE, jak również w art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zawarte w nich kryteria proporcjonalności i racjonalności sprzeciwiają się przepisom krajowym takim jak te, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy nr 362/1991, które w przypadku przeniesienia własności apteki gminnej przyznają prawo pierwokupu pracownikom tej apteki?

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 8 maja 2018 r. w sprawie T-283/15, Esso
Raffinage/Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 18 lipca 2018 r. przez Republikę
Federalną Niemiec**

(Sprawa C-471/18 P)

(2018/C 399/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: adwokaci P. Klappich i C. Schmidt)

Druga strona postępowania: Esso Raffinage, Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 maja 2018 r. w sprawie T-283/15;

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania przed Trybunałem i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swój środek prawny na następujących zarzutach:

Wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, nadając prawne znaczenie pismu zatytułowanemu „Oświadczenie o braku zgodności z przepisami w następstwie decyzji w sprawie oceny dokumentacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006”, które ECHA wysłała do francuskiego ministerstwa ekologii, zrównoważonego rozwoju, transportu i mieszkalnictwa w dniu 1 kwietnia 2015 r. (zwanego dalej „pismem”), i kwalifikując je jako akt, który może zostać zaskarżony w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE.

Wnosząca odwołanie zarzuca po drugie, że Sąd błędnie przywołał art. 42 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾, a pominął art. 22 ust. 2 tego rozporządzenia.

Po trzecie, wnosząca odwołanie nie podziela stanowiska Sądu co do ogólnego podziału kompetencji między państwami członkowskimi a ECHA, zgodnie z którym wyłącznie ECHA ma kompetencję w zakresie rozstrzygania o zgodności informacji rejestracyjnych z wymogami rozporządzenia REACH.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 20 lipca 2018 r. – SATI – Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA / Azienda di
Trasporti Molisana – A.T.M. SpA**

(Sprawa C-475/18)

(2018/C 399/30)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SATI – Società Autocooperative Trasporti Italiani SpA

Strona pozwana: Azienda di Trasporti Molisana – A.T.M. SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przepisach krajowych występuje zakaz bezpośredniego udzielania zamówień na usługę lokalnego transportu publicznego, wykluczający bezpośrednio udzielanie zamówienia również w przypadkach, w których jest ono dozwolone w przepisach prawa Unii, jeżeli ustanowiona jest ogólna zasada udzielania wspomnianej usługi w drodze publicznego postępowania przetargowego, czy też zakaz ten występuje tylko w przypadku szczególnego zakazu bezpośredniego udzielania zamówień również w odniesieniu do sytuacji, w których jest ono dozwolone przez przepisy prawa Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/91 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – ZW / Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-498/18)

(2018/C 399/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZW

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określony w art. 35 ust. 1 konwencji montrealskiej termin dwóch lat na wniesienie powództwa może ulec przerwaniu lub zawieszeniu?
- 2) Czy brzmienie art. 35 ust. 2 konwencji montrealskiej [stanowiącego, iż] [...] „sposób liczenia tego okresu określa się według prawa sądu, do którego wniesiono sprawę”, pozwala uznać, że przepis prawa krajowego o rozpoczęciu biegu tego terminu może mieć pierwszeństwo w stosunku do ogólnego postanowienia zawartego w art. 35 ust. 1 tej konwencji, zgodnie z którym bieg tego terminu rozpoczyna się z chwilą przybycia do miejsca przeznaczenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov (Rumunia) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – EP/FO

(Sprawa C-530/18)

(2018/C 399/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Ilfov

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EP

Strona pozwana: FO

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on wyjątek od zasady jurysdykcji sądu krajowego miejsca, w którym dziecko rzeczywiście ma miejsce zamieszkania?
- 2) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy interpretować w ten sposób, że kryteriami wskazującymi na szczególny związek dziecka z Francją są kryteria określone przez stronę w sprawie (a mianowicie: dziecko urodziło się we Francji, ma ojca, który jest obywatelem Francji, ma rodzinę opartą na więzach pokrewieństwa, składającą się z dwóch siostr i brata, siostrzenicy, dziadka ze strony ojca, obecnej partnerki ojca i ich małoletniej córki we Francji, natomiast w Rumunii nie ma żadnego krewnego ze strony matki, uczęszcza do francuskiej szkoły, wykształcenie i mentalność dziecka od zawsze były francuskie, a w domu między rodzicami oraz między rodzicami a dzieckiem zawsze używany był język francuski), w związku z czym sąd odsyłający musi stwierdzić, że sąd francuski może lepiej osądzić sprawę?

- 3) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy interpretować w ten sposób, że różnice proceduralne między przepisami obu państw, takie jak prowadzenie postępowania na posiedzeniu niejawnym przez wyspecjalizowany sąd, służą dobru dziecka w rozumieniu tego przepisu [prawa Unii]?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-576/18)

(2018/C 399/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona przeciwna: Republika Włoska

Żądania strona skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem w rozumieniu decyzji Komisji 2008/854/WE (¹) z dnia 2 lipca 2008 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej decyzji oraz art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji ryczałtu, którego wysokość wynika z pomnożenia kwoty dziennej w wysokości 13 892 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia, w kwocie co najmniej 8 715 000 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-243/10 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej za każde półrocze poczynając od półrocza następującego po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie w wysokości 126 840 EUR za dzień;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 2008/854/WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy regionalnej na rzecz sektora hotelarskiego na Sardynii (ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. – nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98), opublikowaną w Dz.U. L 302 z dnia 13 listopada 2008 r., Komisja uznała za niezgodną z prawem i niezgodną z zasadami wspólnego rynku odnośną pomoc państwa przyznaną przez Włochy i nakazała jej odzyskanie.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, Komisja/Włochy, Trybunał orzekł, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej decyzji nie podejmując w przewidzianym terminie wszelkich działań niezbędnych, aby odzyskać od beneficjentów pomoc przyznaną w ramach programu pomocy zgodnie z tą decyzją.

Przez wiele lat od wydania tego wyroku, mimo licznych ponagieł skierowanych przez Komisję do rządu włoskiego, większa część odnośnej pomocy nie została nadal odzyskana. Argumenty podniesione w tym zakresie przez rząd włoski, w szczególności dotyczące postępowań zawisłych przed sądami krajowymi nie stanowią ważnego uzasadnienia takiego uchybienia. Wynika stąd, że w dniu wniesienia niniejszej skargi Włochy nadal nie odzyskały całej pomocy, a zatem nie wykonały w pełni wyroku Trybunału w sprawie C-243/10.

Komisja wnosi zatem do Trybunału o stwierdzenie, że Włochy naruszyły art. 260 TFUE oraz o zasądzenie zapłaty przez Włochy ryczałtu oraz okresowej kary pieniężnej za każde półrocze do czasu pełnego wykonania wyroku w sprawie C-243/10.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. – nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98” C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 15/2003) (Dz.U. 2008, L 302, s. 9).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-185/15,
Buonotourist / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez Buonotourist Srl**

(Sprawa C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Buonotourist Srl (przedstawiciele: M. D'Alberti, L. Visone, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 1 111 572,00 EUR) jest w pełni nieważna i bezskuteczna, jako że stwierdzono w niej, iż kwoty uznane jako rekompensata z tytułu zobowiązań z zakresu usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 (wyplata rekompensaty na podstawie art. 11 z racji obowiązku taryfowego w sektorze lokalnego transportu publicznego)⁽¹⁾ należy postrzegać jako niezgłoszony środek, który stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 traktatu i który jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 1 111 572,00 EUR) jest całkowicie nieważna w części, w której zobowiązuje państwo włoskie do wdrożenia środków działania w celu odzyskania pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Buonotourist s.r.l.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na pięciu zarzutach, ze względu na które wyrok należy uchylić:

I. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na kwalifikację spornej rekompensaty jako „nowej pomocy”

Rekompensata przyznana wnoszącej odwołanie wynika z wyroku deklaratoryjnego Consiglio di Stato z 2009 r., w którym uznano odpowiadające jej uprawnienie, na podstawie rozporządzenia nr 1191/1969 za zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej (zwane dalej „OSP”) o charakterze taryfowym. Takiego orzeczenia z uwagi na jego charakter w żadnym wypadku nie można było interpretować jako ustanawiającego środek w postaci rekompensaty, ponieważ uznano w nim jedynie jej istnienie.

II. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim, że przesłanki Altmark nie zostały spełnione

Kwalifikacja jako ciężaru finansowego dla władz publicznych radykalnie wyklucza możliwość stosowania reguł dotyczących pomocy państwa. Zważywszy na charakter wynagrodzenia za poniesione OSP, nie może z nich wynikać żadna korzyść dla przedsiębiorstwa, które się podjęło ich wykonania. Ponadto w drodze odrębnej analizy wyroku Altmark wykazano, że zostały spełnione wszystkie zasady, które w nim przyjęto.

III. Wadliwość wyroku ze względu na orzeczenie w nim niezgodności środka ekonomicznego z wytycznymi UE w sprawie pomocy państwa: w przedmiocie niemożności „zakłócenia konkurencji” przez środek

Sąd nie uwzględnił, że rynek publicznego przewozu osób w Kampanii w rozpatrywanym w niniejszej sprawie okresie (96–2002) jak obecnie, był zamknięty dla konkurencji i z koncesjami wiąże się powstanie prawa wyłącznego. Skutkiem tego nie mogła istnieć ani konkurencja „dla rynku”, ani „na rynku”.

IV. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim pierwszeństwa decyzji Komisji przed krajowym orzecznictwem; błędne zastosowanie gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu nr 659/99⁽²⁾ (rozporządzenie nr 1589/2015⁽³⁾); błędne zastosowanie zasady uzasadnionych oczekiwań

Sąd nie uwzględnił orzecznictwa krajowego wynikającego z wyroków wydanych co najmniej pięć lat przed wydaniem decyzji przez Komisję. Z tego powodu orzecznictwo, na które się powołał, nie miało znaczenia dla sprawy, ponieważ nie przedstawia precedensów w niniejszym przypadku. Consiglio di Stato poprzez zastosowanie rozporządzenia nr 1191/69 wykonał wyłączną prerogatywę tego sądu. Komisja nie może powoływać się w niniejszym przypadku na jakiegokolwiek wyłączne uprawnienia decyzyjne. Długi okres, jaki upłynął od pojawienia się orzecznictwa, które zastosowano w prawie Unii do decyzji Komisji, spowodował ugruntowanie uzasadnionych oczekiwań. Nie można przywoływać nieznaności stosowanych norm przez Consiglio di Stato, lecz jedynie odmienną interpretację ze strony Komisji.

V. Wadliwość wyroku ze względu na niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽⁴⁾ w celu dokonania oceny zgodności pomocy z przepisami Unii; brak uzasadnienia

Komisja wydała decyzję, opierając się na błędnej podstawie prawnej, ponieważ rozporządzenie nr 1370/2007 nie miało zastosowania, gdyż weszło w życie po wydaniu wyroku deklaratoryjnego, w którym uznano uprawnienie do rekompensaty, wydane przez Consiglio di Stato na podstawie rozporządzenia nr 1191/69.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. 1969, L 156, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-186/15
CSTP Azienda della Mobilità / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez CSTP Azienda
della Mobilità SpA**

(Sprawa C-587/18 P)

(2018/C 399/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: CSTP Azienda della Mobilità SpA (przedstawiciele: adwokaci G. Capó, L. Visone)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Asstra Associazione Trasporti

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 4 951 838,25 EUR) jest w pełni nieważna i bezskuteczna, jako że stwierdzono w niej, iż kwoty uznane jako rekompensata z tytułu zobowiązań z zakresu usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 (wypłata rekompensaty na podstawie art. 11 z racji obowiązku taryfowego w sektorze lokalnego transportu publicznego)⁽¹⁾ należy postrzegać jako niezgłoszony środek, który stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 § 1 traktatu i który jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 4 951 838,25 EUR) jest całkowicie nieważna w części, w której zobowiązuje państwo włoskie do wdrożenia środków działania w celu odzyskania pomocy. Obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez C.S.T.P. – Azienda della Mobilità S.p.A. – objęta zarządzeniem nadzwyczajnym.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na pięciu zarzutach, ze względu na które wyrok należy uchylić:

I. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na kwalifikację spornej rekompensaty jako „nowej pomocy”

Rekompensata przyznana wnoszącej odwołanie wynika z wyroku deklaratoryjnego Consiglio di Stato z 2009 r., w którym uznano odpowiadające jej uprawnienie, na podstawie rozporządzenia nr 1191/1969 za zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej (zwane dalej „OSP”) o charakterze taryfowym. Takiego orzeczenia z uwagi na jego charakter w żadnym wypadku nie można było interpretować jako ustanawiającego środek w postaci rekompensaty, ponieważ uznano w nim jedynie jej istnienie.

II. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim, że przesłanki Altmark nie zostały spełnione

Kwalifikacja jako ciężaru finansowego dla władz publicznych radykalnie wyklucza możliwość stosowania reguł dotyczących pomocy państwa. Zważywszy na charakter wynagrodzenia za poniesione OSP, nie może z nich wynikać żadna korzyść dla przedsiębiorstwa, które się podjęło ich wykonania. Ponadto w drodze odrębnej analizy wyroku Altmark wykazano, że zostały spełnione wszystkie zasady, które w nim przyjęto.

III. Wadliwość wyroku ze względu na orzeczenie w nim niezgodności środka ekonomicznego z wytycznymi UE w sprawie pomocy państwa: w przedmiocie niemożności „zakłócenia konkurencji” przez środek

Sąd nie uwzględnił, że rynek publicznego przewozu osób w Kampanii w rozpatrywanym w niniejszej sprawie okresie (96–2002) jak obecnie, był zamknięty dla konkurencji i z koncesjami wiąże się powstanie prawa wyłącznego. Skutkiem tego nie mogła istnieć ani konkurencja „dla rynku”, ani „na rynku”.

IV. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na stwierdzenie w nim pierwszeństwa decyzji Komisji przed krajowym orzecznictwem; błędne zastosowanie gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu nr 659/99⁽²⁾ (rozporządzenie nr 1589/2015⁽³⁾); błędne zastosowanie zasady uzasadnionych oczekiwań

Sąd nie uwzględnił orzecznictwa krajowego wynikającego z wyroków wydanych co najmniej pięć lat przed wydaniem decyzji przez Komisję. Z tego powodu orzecznictwo, na które się powołał, nie miało znaczenia dla sprawy, ponieważ nie przedstawia precedensów w niniejszym przypadku. Consiglio di Stato poprzez zastosowanie rozporządzenia nr 1191/69 wykonał wyłączną prerogatywę tego sądu. Komisja nie może powoływać się w niniejszym przypadku na jakiegokolwiek wyłączne uprawnienia decyzyjne. Długi okres, jaki upłynął od pojawienia się orzecznictwa, które zastosowano w prawie Unii do decyzji Komisji, spowodował ugruntowanie uzasadnionych oczekiwań. Nie można przywoływać nieznaności stosowanych norm przez Consiglio di Stato, lecz jedynie odmienną interpretację ze strony Komisji.

V. Wadliwość wyroku ze względu na niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽⁴⁾ w celu dokonania oceny zgodności pomocy z przepisami Unii; brak uzasadnienia

Komisja wydała decyzję, opierając się na błędnej podstawie prawnej, ponieważ rozporządzenie nr 1370/2007 nie miało zastosowania, gdyż weszło w życie po wydaniu wyroku deklaratoryjnego, w którym uznano uprawnienie do rekompensaty, wydane przez Consiglio di Stato na podstawie rozporządzenia nr 1191/69.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. 1969, L 156, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14, Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding/ Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding**(Sprawa C-591/18 P)**

(2018/C 399/36)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszące odwołanie: Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding (przedstawiciele: A. Rinne i M. Lichtenegger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14 i decyzji drugiej strony postępowania z dnia 2 kwietnia 2014 r. (sprawa AT.39610 – Kable elektryczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
2. posiłkowo, uchylenie wskazanego w pkt 1 wyroku Sądu i wskazanej w pkt 1 decyzji drugiej strony postępowania w zakresie, w jakim:
 - a) grzywna nałożona na wnoszące odwołanie została ustalona na kwotę 8 490 000 EUR, oraz
 - b) wnoszące odwołanie zostały obciążone kosztami postępowania,a także obniżenie kwoty grzywny, według uznania Trybunału, zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu pierwszej instancji;
3. w dalszej kolejności, także posiłkowo, uchylenie wyroku Sądu wskazanego w pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
4. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy: naruszenie prawa do obrony poprzez przekazanie żądania udzielenia informacji i pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w języku angielskim.

W odniesieniu do wersji językowych żądania udzielenia informacji i pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostały przekazane wnoszącym odwołanie, Sąd naruszył prawo, uznając za wystarczający stopień zrozumienia tych tekstów, który w rzeczywistości był zbyt niski. Prawidłowym postępowaniem byłoby umożliwienie adresatowi pełnego zrozumienia zarzutów poprzez pozostawienie mu do wyboru zrozumiałej dla niego wersji językowej, co pozwoliłoby na przygotowanie się do obrony w pełnym zakresie. Zrozumienie charakteru i zakresu zarzutów jedynie w stopniu „wystarczającym” nie umożliwia „skutecznego zajęcia stanowiska w tym względzie”.

Ponadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że w tym względzie istotne znaczenie ma nie przydatność dla Komisji udzielonych odpowiedzi, ale jedynie to, czy dane przedsiębiorstwo, pomimo odmowy przez Komisję udostępnienia mu innej wersji językowej, było w stanie bronić się przed stawianymi mu zarzutami w sposób kompleksowy.

Zarzut drugi: naruszenie prawa do obrony poprzez odmowę udzielenia dostępu do uwag przedstawionych przez inne przedsiębiorstwa w przedmiocie zarzutów

Sąd ustanowił zbyt wysokie wymagania co do warunków, na których zainteresowane przedsiębiorstwo powinno móc uzyskać dostęp do jawnych wersji odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, udzielonych przez innych jego adresatów. Prawidłowym postępowaniem byłoby udzielenie adresatowi pisma w sprawie przedstawienia zarzutów dostępu do tych odpowiedzi, w sytuacji gdy dane przedsiębiorstwo, w świetle sformułowanych zarzutów, przedstawi wiarygodne okoliczności wynikające z całego postępowania, które świadczą o tym, że jest całkiem możliwe, iż w jawnych wersjach odpowiedzi udzielonych przez innych adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów znajdują się fragmenty lub dokumenty korzystne dla tego przedsiębiorstwa.

Sąd nie dostrzegł tego, że sprzeczna z zasadami państwa prawa jest sytuacja, w której jedynie Komisja ma możliwość oceny tego, czy odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów udzielone przez innych jego adresatów zawierają fragmenty (potencjalnie) korzystne dla wnoszących odwołanie. Komisja działała zatem jednocześnie jako organ prowadzący dochodzenie i ściganie oraz wydający decyzje, ale także jako organ zajmujący się w tej samej sprawie obroną, jednakże bez niezbędnej znajomości kontekstu sprawy.

Zarzut trzeci: naruszenie zasady domniemania niewinności poprzez ustalenie, że uczestnictwo w naruszeniu rozpoczęło się w dniu 14 grudnia 2001 r.

Sąd przyjął zbyt niski standard dowodowy w odniesieniu do dowodu rozpoczęcia uczestnictwa w jednolitym i ciągłym naruszeniu. Aby postąpić prawidłowo, Komisja powinna była przedstawić precyzyjne, przekonujące i spójne dowody, uzasadniające silne przeświadczenie o tym, że w chwili przyjętej za rozpoczęcie naruszenia doszło do ograniczenia konkurencji. Ewentualne wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść danego przedsiębiorstwa, zgodnie z zasadą in dubio pro reo.

Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że dla obalenia dowodów poszlakowych wystarczy, że zostaną przedstawione dowody przeciwnie, które także mają charakter poszlakowy. W świetle zasady równości broni w postępowaniu administracyjnym zmierzającym do nałożenia sankcji nie można oczekiwać, że dane przedsiębiorstwo przedstawi dowód całkowicie uwalniający je od zarzutów.

Zarzut czwarty: przeinaczenie dowodów i naruszenie domniemania niewinności poprzez przyjęcie, że uczestnictwo w naruszeniu było nieprzerwane w okresie od 12 maja 2005 r. do 8 grudnia 2005 r.

Sąd przeinaczył dowody, w odniesieniu do dowodu nieprzerwanego uczestnictwa wnoszących odwołanie w naruszeniu, dochodząc do silnego i ugruntowanego przeświadczenia o ciągłym i nieprzerwanym charakterze naruszenia, pomimo istnienia licznych niejednoznacznych i wzajemnie sprzecznych dowodów poszlakowych.

Także i w tym miejscu Sąd nie uwzględnił właściwego kryterium obalenia dowodów poszlakowych.

Zarzut piąty: przeinaczenie dowodów, naruszenie domniemania niewinności i zasady proporcjonalności poprzez stwierdzenie odpowiedzialności za porozumienia dotyczące kabli podmorskich, rynków krajowych i projektów o dużej skali.

Sąd przyjął zbyt niski standard dowodowy i przeinaczył dowody w odniesieniu do odpowiedzialności wnoszących odwołanie za niezależne i odrębne części naruszenia – takie jak części dotyczące kabli podmorskich, rynków krajowych i projektów o dużej skali – w których wnoszące odwołanie nie uczestniczyły i którymi nie były zainteresowane.

Sąd nie uwzględnił nieracjonalnych i nieproporcjonalnych ryzyk, jakie wiążą się z tak szeroką wykładnią pojęcia prawnego jednolitego i ciągłego naruszenia, które to ryzyka ponoszą przedsiębiorstwa, które nie uczestniczyły we wszystkich częściach naruszenia, ale które, w świetle prawa krajowego, mogą zostać uznane za ponoszące odpowiedzialność solidarną za wynikłe z owego naruszenia szkody.

Na obecnym etapie europejskiej harmonizacji przepisów dotyczących odszkodowań wystąpienie przeciwko współdłużnikom z wewnętrznym roszczeniem regresowym na poziomie krajowym nie stanowi właściwego narzędzia, które pozwalałoby na wystarczające zbilansowanie szerokiego zakresu odpowiedzialności w stosunkach zewnętrznych.

Zarzut szósty: naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁽¹⁾, a także zasad legalności, proporcjonalności i non bis in idem przy obliczaniu kwoty grzywny.

Sąd błędnie potwierdził, że rokiem referencyjnym dla wartości sprzedaży jest rok 2004, który nie jest reprezentatywny i nie odzwierciedla ani rzeczywistej wielkości ani siły gospodarczej wnoszących odwołanie.

Ponadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że Komisja nie mogła oprzeć się, po pierwsze, w celu ustalenia odpowiedzialności, na jednolitym i ciągłym naruszeniu, a mianowicie na jednolitym kartelu obejmującym zarówno konfigurację A/R, jak i konfigurację R, a po drugie, ponownie wyodrębnić w sposób sztuczny rzekomo nierozdzielne części naruszenia w celu obliczenia kwoty grzywny.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Postanowienie Prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin – Niemcy) – flightright GmbH / Iberia Express SA

(Sprawa C-186/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/37)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Simón Rodríguez Otero / Televisión de Galicia SA, Ministerio Fiscal

(Sprawa C-212/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/38)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Estonii, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską

(Sprawa C-594/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/39)

Język postępowania: słoweński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka**(Sprawa C-36/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 399/40)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018.**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga****(Sprawa C-86/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 399/41)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 9 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Equitalia centro SpA / Poste Italiane SpA****(Sprawa C-284/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 399/42)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – HD / Parlament

(Sprawa T-604/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Dodatki rodzinne – Dodatek na gospodarstwo domowe – Dodatek edukacyjny – Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu – Warunki przyznania – Potrącenie dodatku podobnego rodzaju pochodzącego z innego źródła – Zwrot nienależnych kwot – Decyzja o ustaniu prawa do niektórych dodatków – Naruszenie prawa – Oczywisty błąd w ocenie)

(2018/C 399/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HD (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i L. Deneys, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Parlamentu z dni 21 września, 5 października, 27 listopada i 15 grudnia 2015 r. o potrąceniu kwot otrzymanych nienależnie przez skarżącą tytułem dodatku edukacyjnego, po drugie, decyzji Parlamentu z dni 5, 13, 23 października, 5, 11 i 12 listopada 2015 r. o potrąceniu kwot otrzymanych nienależnie przez skarżącą tytułem dodatku edukacyjnego i dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu oraz o ustaniu jej prawa do dodatku na gospodarstwo domowe, a po trzecie, „w razie potrzeby”, decyzji z dnia 21 kwietnia 2016 r. oddalającej jej zażalenie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HD zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-34/16, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – Volkswagen / EUIPO – Paalupaikka (MAIN AUTO WHEELS)(Sprawa T-623/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MAIN AUTO WHEELS – Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe VW – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 399/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla, S. Risthaus i J. Engberding)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Söder i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Paalupaikka Oy (Iisalmi, Finlande)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 lipca 2016 r. (sprawa R 2189/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Volkswagen a Paalupaikka.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Volkswagen AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 19 września 2018 r. – Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port w Breście) / Komisja(Sprawa T-39/17) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące wstępnych dochodzeń w sprawie systemów pomocy państwa w sektorze portowym wszystkich państw członkowskich – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony życia prywatnego i integralności jednostki – Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 – Pojęcie życia prywatnego – Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu – Zastosowanie ogólnego domniemania – Nadrzędny interes publiczny]

(2018/C 399/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port w Breście) (Brest, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J. Vanden Eynde i E. Wauters)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Buchet, B. Stromsky i C. Georgieva-Kecsmar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2016) 7755 final z dnia 23 listopada 2016 r. o odmowie udzielenia skarżącej, po pierwsze, pełnego dostępu do kwestionariusza skierowanego do wszystkich państw członkowskich, i po drugie, dostępu do odpowiedzi państw członkowskich na ten kwestionariusz, wskazanych w piśmie skierowanym w dniu 8 lipca 2016 r. do Republiki Francuskiej w ramach postępowania w sprawie pomocy państwa SA.38398 (2016/C) (ex 2015/E) – Opodatkowanie portów we Francji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port w Breście)* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

**Wyrok Sądu z dnia 20 września 2018 r. – Kwizda Holding / EUIPO – Dermapharm (UROAKUT)
(Sprawa T-266/17) ⁽¹⁾**

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego UROAKUT – Wcześniejsze graficzne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe UroCys – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Kompetencje o charakterze reformatorskim – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 399/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kwizda Holding GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci L. Wiltschek, D. Plasser i K. Majchrzak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Dermapharm GmbH (Wiedeń) (przedstawiciele: adwokaci H. Kunz-Hallstein i R. Kunz-Hallstein)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2017 r. (sprawa R 1221/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Dermapharm a Kwizda Holding.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 7 marca 2017 r. (sprawa R 1221/2016 4).

- 2) Sprzeciw wniesiony przez Dermapharm GmbH zostaje oddalony.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Kwizda Holding GmbH, w tym koszty poniesione przez tę ostatnią w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.
- 4) Dermapharm pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 26.6.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 12 lipca 2018 r. – TE / Komisja

(Sprawa T-392/17 R)

**(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Odrzucenie skargi w postępowaniu głównym –
Umorzenie postępowania)**

(2018/C 399/47)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: TE (przedstawiciel: adwokat J. Bartončík)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i Z. Malůšková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 278 TFUE żądanie zawieszenia decyzji o wszczęciu dochodzenia zewnętrznego prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), [poufne] ⁽¹⁾, dotyczącego skarżącej jako osoby zainteresowanej i mającego za przedmiot [poufne].

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego zostaje umorzone.
- 2) TE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dane utajnione.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 24 sierpnia 2018 r. – Laboratoire Pareva i Biotech3D / Komisja

(Sprawa T-337/18 R i T-347/18 R)

**(Środek tymczasowy – Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 – Produkty biobójcze – Substancja czynna
PHMB (1415; 4.7) – Odmowa zatwierdzenia – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus
boni iuris – Wyważenie interesów)**

(2018/C 399/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-337/18 R: Laboratoire Pareva (Saint-Martin-de-Crau, Francja) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i S. Englebert)

Strona skarżąca w sprawie T-347/18 R: Laboratoire Pareva (Saint-Martin-de-Crau) i Biotech3D Ltd & Co. KG (Gampern, Austria) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i S. Englebert)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE, z jednej strony, o zawieszenie wykonania decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/619 z dnia 20 kwietnia 2018 r. niezatwierdzającej PHMB (1415; 4,7) jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 1, 5 i 6 (Dz.U. 2018, L 102, s. 21) i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/613 z dnia 20 kwietnia 2018 r. w sprawie zatwierdzenia PHMB (1415; 4,7) jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 2 i 4 (Dz.U. 2018, L 102, s. 1), oraz z drugiej strony, o przyjęcie wszelkich innych odpowiednich środków tymczasowych.

Sentencja

- 1) *Sprawy T-337/18 R i T-347/18 R zostają połączone do celów niniejszego postanowienia.*
- 2) *Wnioski o zastosowanie środków tymczasowych zostają oddalone.*
- 3) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 7 września 2018 r. – Robert / Conseil national de l'ordre des pharmaciens

(Sprawa T-362/18 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Odrzucenie skargi głównej – Umorzenie postępowania)

(2018/C 399/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alain Robert (Le Mans, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-M. Viala)

Strona pozwana: Conseil national de l'ordre des pharmaciens

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE mający na celu zawieszenie wykonania decyzji Conseil national de l'ordre des pharmaciens z dnia 3 października 2017 r., utrzymanej w mocy przez francuską Conseil d'État wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 r., zakazującej skarżącemu prowadzenia działalności farmaceutycznej przez okres roku.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego zostaje umorzone.*
 - 2) *Alain Robert pokrywa własne koszty.*
-

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 27 sierpnia 2018 r. – Boyer / Wallis-et-Futuna**(Sprawa T-475/18 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność)**

(2018/C 399/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Boyer (Papeete, Francja) (przedstawiciel: adwokat T. Dal Farra)

Druga strona postępowania: Territoire des îles Wallis-et-Futuna (Francja)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek, po pierwsze, o zawieszenie wykonania decyzji Territoire des îles Wallis-et-Futuna w sprawie odrzucenia oferty skarżącego i udzielenia innemu oferentowi zamówienia na roboty budowlane dotyczące budowy morskiego nabrzeża handlowego w Leava (Francja), a po drugie, o zawieszenie podpisania umów dotyczących tego zamówienia.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 września 2018 r. – XG / Komisja**(Sprawa T-504/18 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Odmowa dostępu do pomieszczeń Komisji – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak interesu prawnego w uzyskaniu wnioskowanych środków tymczasowych)**

(2018/C 399/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: XG (przedstawiciele: adwokaci S. Kaisergruber i A. Burghelle-Vernet)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i T. Bohr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE zmierzający, po pierwsze, do uzyskania zawieszenia wykonania decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2018 r. utrzymującej w mocy zakaz dostępu do jej pomieszczeń, oraz po drugie, do nakazania Komisji przyznania tymczasowo dostępu do jej pomieszczeń.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2018 r. – Neda Industrial Group / Rada**(Sprawa T-490/18)**

(2018/C 399/52)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Neda Industrial Group (Tehran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Vidal)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej przez Radę Unii Europejskiej w dniu 6 czerwca 2018 r. o utrzymaniu sankcji wobec strony skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 6 czerwca 2018 r. o pozostawieniu nazwy strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB ⁽¹⁾ i w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012 ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca ponosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie prawa.
 - W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że Rada nie wykazała, że zapewnia ona dobrowolne wsparcie działalności Iranu stwarzającej zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej, które miało być podstawą prawną umieszczenia nazwy strony skarżącej w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.
 - Strona skarżąca ponadto twierdzi, że nieprzekazanie przez Radę stronie skarżącej jakichkolwiek dowodów wspierających te twierdzenia stanowi naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji ze względu na błąd dotyczący okoliczności faktycznych.
 - W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że biorąc pod uwagę jej działalność oraz świadczone przez nią usługi, nie jest ona powiązana ani z jakimkolwiek podmiotem podlegającym sankcjom ani z jakąkolwiek działalnością w zakresie broni jądrowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie zasady proporcjonalności.
 - W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że umieszczenie jej nazwy w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi oraz odmowa usunięcia jej nazwy z tego wykazu nie są ani stosowne ani konieczne do osiągnięcia celów wyznaczonych w rozporządzeniu nr 267/2012 i wyrządziły stronie skarżącej nieproporcjonalną szkodę.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, 27.7.2010, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, 24.3.2012, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2018 r. – Węgry / Komisja**(Sprawa T-505/18)**

(2018/C 399/53)

*Język postępowania: węgierski***Strony***Strona skarżąca:* Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, M.M. Tátrai i A. Pokoraczki pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/873 z dnia 13 czerwca 2018 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w części dotyczącej Węgier, wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej pomoc przyznaną grupom producentów dysponujących kwalifikowanym uznaniem.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niezgodności z prawem spornego wyłączenia, którego dotyczy zaskarżona decyzja, z uwagi na fakt, że pomoc dla zainteresowanych grup producentów została zrealizowana zgodnie z prawem Unii.

Strona skarżąca powołuje się na charakter uznania grup producentów. W jej przekonaniu Komisja, podejmując decyzję o w przedmiocie zwrotu krajowej pomocy finansowej przyznanej grupom producentów, nie wzięła pod uwagę faktu, że grupy producentów, które uzyskały kwalifikowane uznanie, spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

2. Zarzut drugi, dotyczący niezgodności z prawem spornego wyłączenia, którego dotyczy zaskarżona decyzja, z uwagi na fakt, że zgodnie z zasadami lojalnej współpracy, proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wyłączenie powinno zostać ograniczone lub pominięte.

Zdaniem strony skarżącej sporne wyłączenie jest niezgodne z prawem, ponieważ zgodnie z zasadami lojalnej współpracy, proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wyłączenie powinno zostać ograniczone lub pominięte, ponieważ mające zastosowanie przepisy prawa Unii w związku z oceną spornych uregulowań i praktyk krajowych nie są całkowicie jasne i umożliwiają wykładnię, której bronią Węgry, a Komisja знаła wcześniej te uregulowania i praktyki i nie zgłaszała w tej kwestii żadnych zastrzeżeń.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2018 r. – Republika Czeska / Komisja Europejska**(Sprawa T-509/18)**

(2018/C 399/54)

*Język postępowania: czeski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Pavliš, O. Serdula i J. Vlácil, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/873 z dnia 13 czerwca 2018 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w zakresie, w jakim wyłącza ona wydatki w całkowitej kwocie 151 116,65 EUR poniesione przez Republikę Czeską
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1306/2013”).
 - W istocie Komisja niesłusznie uznała, że okres pomiędzy wizytami organów kontrolnych w gospodarstwie rolnym nie może przekroczyć okresu ustanowionego w art. 25 rozporządzenia wykonawczego Komisji (U) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 809/2014”).
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
 - Nawet gdyby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia rozporządzenia nr 809/2014 (quod non), Republika Czeska mogła w sposób uzasadniony oczekiwać, że jej system kontroli jest zgodny z prawem Unii na wniosków Komisji z poprzedniego audytu, ponieważ Komisja stwierdziła, że kontrole na miejscu w Republice Czeskiej zostały przeprowadzone zgodnie z prawem Unii.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 52 ust. 1 i 2 rozporządzenia 1306/2013.
 - Nawet jeśli w niniejszej sprawie Republika Czeska naruszyła rozporządzenie 809/2014 (quod non), Komisja uwzględni również w korekcie finansowej środki wypłacone przedsiębiorstwom rolnym, w odniesieniu do których kontrole na miejscu nie wykazały naruszenia rozporządzenia 809/2014. W związku z tym Komisja nałożyła korektę finansową na wydatki, których nie można uznać za nieuzasadnione i które nie stwarzają ryzyka dla funduszy unijnych.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2018 r. – Luksemburg / Komisja

(Sprawa T-516/18)

(2018/C 399/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: D. Holderer, pełnomocnik oraz D. Waelbroeck, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2018 r. dotyczącej domniemanej pomocy państwa SA.44888, która została przyznana przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz Engie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2018 r. dotyczącej domniemanej pomocy państwa SA.44888, która została przyznana przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz Engie w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie przyznanej pomocy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia artykułu 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przez to, że Komisja nie wykazała selektywnego charakteru środków będących przedmiotem sporu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia artykułu 107 TFUE przez to, że Komisja nie wykazała zaistnienia jakiegokolwiek korzyści na rzecz Engie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia artykułów 4 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) przez to, że Komisja rzeczywiście dokonuje ukrytej harmonizacji podatkowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) oraz prawa do obrony.
5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 16 wyżej wymienionego rozporządzenia 2015/1589 przez to, że Komisja nakazała odzyskanie przyznanej pomocy z naruszeniem podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2018 r. – YG / Komisja

(Sprawa T-518/18)

(2018/C 399/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: YG (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 listopada 2017 r. o nieumieszczeniu skarżącego na liście awansowanych urzędników;
- następnie, stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 maja 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącego na decyzję z dnia 13 listopada 2017 r.;
- zasądzenie od pozwanej zwrotu poniesionych kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, że skarżąca naruszyła art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Zakwestionowana decyzja jest oparta na oczywistych błędach w ocenie; ponadto nie zawiera wystarczającego uzasadnienia i nie wykazano w niej, że ocena osiągnięć skarżącego została przeprowadzona zgodnie z zasadą równego traktowania.
 2. Zarzut drugi, że pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji chronioną przez art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z racji braku staranności w sporządzeniu i uzasadnieniu kwestionowanej decyzji.
-

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2018 r. – Global Silicones Council i in. / ECHA**(Sprawa T-519/18)**

(2018/C 399/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Global Silicones Council (Waszyngton, D.C., Stany Zjednoczone) oraz 6 innych (przedstawiciele: R. Cana, F. Mattioli, G. David, lawyers, oraz D. Abrahams, Barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności oraz zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji⁽¹⁾, w zakresie, w jakim dotyczy wszystkich trzech substancji Octamethylcyclotetrasiloxane (D4), Decamethylcyclopentasiloxane (D5) oraz Dodecamethylcyclohexasiloxane (D6) z listy kandydackiej substancji stanowiących bardzo duże zagrożenie;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do co najmniej jednej spośród wymienionych substancji z listy kandydackiej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, a także
- podjęcie wszelkich innych środków, które sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zdolności do bioakumulacji („B”) substancji D4, D5 i D6 oraz błędu w ocenie właściwości toksycznych („T”) substancji D5 i D6, przekroczenia swoich kompetencji, jak również naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006:
 - powołując się na opinie MSC oraz RAC bez dokonywania własnej oceny w oparciu o dostępne informacje, a tym samym przejmując obarczone błędami opinie;
 - uznając, że D4, D5 oraz D6 spełniają kryteria vPvB określone w załączniku XIII, mimo iż trwałość (P) oraz zdolność do bioakumulacji (B) nie zostały wykazane dla tego samego elementu;
 - nie biorąc pod uwagę szczególnego charakteru D4, D5 i D6 (ich „hybrydowej” natury) przy stosowaniu kryteriów określonych w załączniku XIII w odniesieniu do bioakumulacji;
 - formułując na temat bioakumulacji (B/vB) D4 i D5 wnioski, których nie popierają dowody, na które się powołuje;
 - z powodu braku oceny nowych dowodów dotyczących bioakumulacji (B/vB) dla D4 i D5 dostępnych po wydaniu opinii przez MSC i RAC;
 - nie uwzględniając wszystkich istotnych informacji przy stwierdzeniu bioakumulacji (vB) D6;
 - nie uwzględniając informacji o toksyczności D5, a zamiast tego identyfikując D5 jako PBT w oparciu o obecność D4 uznawanej za zanieczyszczenie, oraz identyfikując D5 jako PBT bez konkretnych ograniczeń zawartości D4 uzgodnionej przez MSC;

- nie uwzględniając informacji o toksyczności D6, a zamiast tego identyfikując D6 jako PBT w oparciu o obecność D4 uznawanej za zanieczyszczenie, oraz identyfikując D6 jako PBT bez konkretnych ograniczeń zawartości D4 uzgodnionych przez MSC.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję zasady proporcjonalności, ponieważ umieszczenie na liście kandydackiej przekroczyło granicę tego, co jest właściwe i konieczne do osiągnięcia wyznaczonego celu i nie jest możliwe najmniej restrykcyjnym ze środków, z których pozwana powinna była skorzystać.

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiej Agencji Chemikaliów opublikowana dnia 27 czerwca 2018 r. „Włączenie substancji wzbudzających szczególnie duże obawy do listy kandydackiej w celu ostatecznego umieszczenia jej w załączniku XIV”, w zakresie w jakim włącza ona trzy substancje Octamethylcyclotetrasiloxane (D4), Decamethylcyclopentasiloxane (D5) i Dodecamethylcyclohexasiloxane (D6) do listy kandydackiej substancji stanowiących bardzo duże zagrożenie, zgodnie z art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2018 r. – Billa / EUIPO – Boardriders IP Holdings (Billa)

(Sprawa T-524/18)

(2018/C 399/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Billa AG (Wiener Neudorf, Austria) (przedstawiciele: adwokaci J. Rether, M. Kinkeldey, J. Rosenhäger, S. Brandstätter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Boardriders IP Holdings LLC (Huntington Beach, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Billa” – zgłoszenie nr 11 592 623

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 czerwca 2018 r. w sprawie R 2235/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 46 oraz art. 71 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2017/1001 w związku z art. 2 ust. 2 pkt i) oraz art. 27 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji nr 2010/1430.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2018 r. – ENGIE Global LNG Holding i in. / Komisja**(Sprawa T-525/18)**

(2018/C 399/59)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ENGIE Global LNG Holding Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Engie Invest International SA (Luksemburg), ENGIE (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: B. Le Bret, M. Struys, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie przyznanej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44888 (2016/C0 (ex 2016/NN) przyznanej przez Luksemburg na rzecz ENGIE strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Komisję przy stosowaniu pierwszego kryterium pojęcia pomocy państwa związanego z istnieniem interwencji państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Komisję pojęcia korzyści przez to, że myli ona pojęcia korzyści i selektywności, przyjmując istnienie korzyści gospodarczej na podstawie łącznych skutków środków, które pod względem indywidualnym są zgodne z prawem powszechnym i analizuje te skutki w oparciu o przeinaczone okoliczności faktyczne, dopuszczając się naruszeń prawa i błędów w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny dwóch alternatywnych ram odniesienia (ogólnej i wąskiej) w celu wykazania istnienia dyskryminującego odstępstwa na korzyść, z jednej strony spółek holdingowych (LNG Holding i CEF), a z drugiej strony grupy ENGIE.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny istnienia odstępstw oraz dyskryminującego traktowania z jednej strony na korzyść spółek holdingowych, a z drugiej grupy ENGIE.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny przy kwalifikacji selektywnej korzyści wynikającej z niestosowania reguły luksemburskiej dotyczącej nadużycia prawa.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia przez Komisję prawa przy kwalifikacji spornych środków jako pomocy indywidualnej.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia przez Komisję podziału kompetencji pomiędzy państwami członkowskimi a Unią, a także nadużycia uprawnień, które jej przysługują z tytułu pomocy państwa w celu interweniowania w środki ogólne odnoszące się do polityki krajowej w zakresie podatków bezpośrednich.
8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia przez Komisję uprawnień procesowych strony skarżącej oraz niewywiązania się z obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE.

9. Zarzut dziewiąty, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia art. 16 rozporządzenia Rady 2015/1289 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9), ponieważ Komisja nakazała odzyskanie przyznanej pomocy z naruszeniem ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2018 r. – LL-Carpenter / Komisja

(Sprawa T-531/18)

(2018/C 399/60)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: LL-Carpenter (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: J. Buřil, adwokat)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 4138 final z dnia 26 czerwca 2018 r. w sprawie AT.40037 – Carpenter/Subaru, w której na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) oraz na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 773/2004”), Komisja odrzuciła wniosek skarżącej dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, złożony w dniu 6 września 2012 r. zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1/2003, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja obarczona jest błędem obejmującym błędną ocenę prawną oraz oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
 - Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych uznając, że zarzucane skarżącej antykonkurencyjne działanie (w części dotyczącej Republiki Czeskiej) zostało rozpatrzone przez krajowy organ ds. konkurencji w Republice Czeskiej oraz dokonała błędnej prawnej oceny sprawy, uznając, że przesłanki stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1/2003 były spełnione (w części dotyczącej Republiki Czeskiej).
 - Komisja nie zbadała należycie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych jej przez skarżącą i z tego powodu dokonała błędnej oceny stanu faktycznego uznając, że uwagi skarżającej przedstawione na piśmie nie prowadziły do innej oceny wniosku i że mało prawdopodobne było stwierdzenie naruszenia art. 101 TFUE, a także dokonała błędnej oceny prawnej sprawy w tym zakresie przyjmując, że spełnione zostały przesłanki stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na uchybienie proceduralne, z uwagi na to, że Komisja nie przedstawiła w swej decyzji odpowiedniego uzasadnienia.
 - Komisja nie wskazała priorytetów, na których oparła się decydując, że nie będzie prowadziła dalszych dochodzeń w sprawie, powołując się jedynie na wysokie koszty, jakich można spodziewać się w ramach dalszego dochodzenia.

- Komisja nie uzasadniła w jaki sposób dokonała oceny dowodów ani z jakiego powodu nie uwzględniła okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych jej przez skarżącą czy też dlaczego oparła swą decyzję o odrzuceniu wniosku wyłącznie na twierdzeniach zawartych w uwagach na piśmie spółki, której dotyczył wniosek.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2018 r. – Wanda Films i Wanda Visión / EUIPO – Dalian Wanda Group Co. (WANDA FILMS)

(Sprawa T-533/18)

(2018/C 399/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wanda Films, SL (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) i Wanda Visión, SA (Pozuelo de Alarcón) (przedstawiciel: adwokat C. Planas Silva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dalian Wanda Group Co. Ltd (Dalian, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Wanda Films, SL

Sporny znak towarowy: zgłoszenie do rejestracji słownego unijnego znaku towarowego „WANDA FILMS” – zgłoszenie nr 13 912 829

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 czerwca 2018 r. w sprawie R 401/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi, argumentów i dokumentów (zwłaszcza tych przedstawionych na poparcie tej skargi oraz tych przedstawionych przez stronę skarżącą w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego);
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- wydanie orzeczenia zezwalającego na rejestrację znaku towarowego, w którego obronie wystąpiła strona skarżąca wnosząc niniejszą skargę.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – Société des produits Nestlé / EUIPO – European Food (fitness)

(Sprawa T-536/18)

(2018/C 399/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht, C. Elkemann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: European Food SA (Păntășești, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „fitness” – unijny znak towarowy nr 2 470 326

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2018 r. w sprawie R 755/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania od decyzji Wydziału Unieważnień nr 5802 C z dnia 18 października 2013 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2018 r. – Dickmanns / EUIPO**(Sprawa T-538/18)**

(2018/C 399/63)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Sigrid Dickmanns (Gran Alacant, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO przekazanej pismem z dnia 14 grudnia 2017 r., zgodnie z którą umowa o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego ze skarżącą miała zostać rozwiązana w dniu 30 czerwca 2018 r. oraz, w zakresie niezbędnym do stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa, również stwierdzenie nieważności decyzji przekazanych przez EUIPO w pismach z dni 23 listopada 2013 r. i 4 czerwca 2014 r.;
- nakazanie EUIPO wypłacenia skarżącej odszkodowania w rozsądnej wysokości, według uznania Sądu, z tytułu szkody niepieniężnej i niematerialnej poniesionej przez skarżącą na podstawie decyzji EUIPO, o której mowa powyżej; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Oczywisty błąd w ocenie, nieskorzystanie przez Urząd z zakresu uznania, naruszenie zasady niedyskryminacji i równego traktowania, naruszenie zasady braku arbitralności

Skarżąca zarzuca EUIPO, że niezgodnie z prawem nie skorzystało z przysługującego mu uznania w zakresie przedłużenia po raz drugi umowy o pracę ze skarżącą zgodnie z art. 2 lit. f) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”), lub alternatywnie, nie podjęło działania w rozsądnym terminie przed zakończeniem umowy o pracę.

2. Naruszenie wytycznych dotyczących przedłużania umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego w OHIM („Wytyczne”), zasady dobrej administracji, zasady niedyskryminacji i równego traktowania oraz zasady, że zakończenie umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego zgodnie z art. 2 lit. a) lub art. 2 lit. f) WZIP wymaga podania uzasadnionego powodu („iusta causa”) i naruszenia art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), dyrektywy Rady 1999/70/WE⁽¹⁾, porozumienia ramowego (w szczególności art. 1 lit. b) i art. 5.1) oraz art. 4 konwencji MOP nr 158.

Skarżąca uważa, że po zatwierdzeniu wytycznych nie powinno być już dopuszczalne stosowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy zawartej w jej umowie, ponieważ po ich wprowadzeniu, stanowią one obowiązujące metody proceduralne EUIPO w odniesieniu do przedłużania umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, a tym samym zakazują korzystania z „klauzuli o rozwiązaniu umowy”.

Ponadto skarżąca twierdzi, że uzasadniony powód rozwiązania umowy, która ma charakter budżetowy, musi odpowiadać stosownemu stanowisku.

3. Naruszenie wytycznych, które również stanowią istotną wadę proceduralną, naruszenie zasad niedyskryminacji i równego traktowania, zasady dobrej administracji i należytego zarządzania finansami, prawa każdej osoby do bycia wysłuchaną, przed wydaniem jakiegokolwiek indywidualnej decyzji, która miałaby na nią niekorzystny wpływ (art. 41 ust. 2 lit. a) karty), obowiązku uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu jego personelu i obowiązku wzięcia pod uwagę uzasadnionych interesów skarżącej, oczywisty błąd w ocenie przy równoważeniu interesów skarżącej z interesami służby, naruszeniem zasady nie arbitralności.
4. Naruszenie art. 8 WZIP akapit pierwszy zdania drugiego i trzeciego oraz zakazu powtarzającego się zatrudnienia na czas określony

W tym względzie skarżąca twierdzi, że w rażącym dążeniu do uniknięcia skutków prawnych trzeciego zdania art. 8 akapit pierwszy WZIP EUIPO wielokrotnie zawierało umowy o pracę na czas określony ze skarżącą zgodnie z art. 2 lit. b) i art. 2 lit. a) WZIP, mimo że obowiązki skarżącej nie uległy zmianie w tym czasie. W konsekwencji pierwsza umowa skarżącej pozostaje ważna przez czas nieograniczony bez klauzuli wypowiedzenia.

5. Bezprawne zachowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy w kontekście protokołu o przywróceniu i naruszenie uzasadnionych oczekiwań, uzasadnionych interesów skarżącej i obowiązku uwzględnienia dobrobytu personelu przy wykonywaniu klauzuli

W swoim zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że EUIPO powinno już dłużej móc korzystać z klauzuli o rozwiązaniu umowy po tak długim czasie, jaki upłynął od podpisania umowy w 2005 r.

6. Naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżącej, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i nieuwzględnienie jej uzasadnionych interesów, oczywisty błąd w ocenie przy ocenie interesu służby

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że decyzja EUIPO o nieprzedłużaniu umowy o pracę narusza jej uzasadnione oczekiwania, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i jej uzasadnionych interesów. Jednocześnie, biorąc pod uwagę bardzo dobre wyniki pracy skarżącej, stanowi ona również oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do interesu służby.

7. Naruszenie warunków klauzuli o rozwiązaniu umowy w art. 5 umowy o pracę ze skarżącą

W ramach zarzutu siódmego skarżąca twierdzi, że podczas wykonywania przez EUIPO klauzuli o rozwiązaniu umowy, błędnie zastosowano art. 47 lit. b) ppkt (ii) WZIP zamiast art. 47 lit. c) ppkt (i), jak określono w klauzuli o rozwiązaniu umowy a okres wypowiedzenia powinien wynosić 10 miesięcy zamiast 6-miesięcznego okresu ustalonego przez EUIPO.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, 10.7.1999, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – ASL Aviation Holdings i ASL Airlines (Ireland)/
Komisja**

(Sprawa T-540/18)

(2018/C 399/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ASL Aviation Holdings DAC (Swords, Irlandia) oraz ASL Airlines (Ireland) Ltd (Swords) (przedstawiciele: N. Travers, Senior Counsel, H. Kelly, K. McKenna i R. Scanlan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- pociągnięcie pozwanej do odpowiedzialności na podstawie art. 268 TFUE oraz art. 340 akapit drugi TFUE za szkody poniesione przez stronę skarżącą w wysokości około 263,6 mln EUR, lub takiej kwoty, którą Sąd uzna za stosowną, wynikającej z niezgodnej z prawem decyzji Komisji C(2013) 431, sprawa COMP/M.6570 UPS/TNT Express, z dnia 30 stycznia 2013 r. zakazującej koncentracji pomiędzy UPS oraz TNT Express NV, a w konsekwencji z naruszenia przez Komisję prawa ASL do dobrej administracji;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę, poczynając od daty wydania wyroku przez Trybunał w niniejszej sprawie aż do dnia całkowitej zapłaty, według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny w ramach głównych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe, od kwoty w wysokości 263,6 mln EUR lub od innej kwoty, którą Trybunał uzna za stosowną; a także
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca domaga się odszkodowania za rzekomo poniesioną szkodę w następstwie decyzji Komisji C(2013) 431, sprawa COMP/M.6570 UPS/TNT Express (zwanej dalej „decyzją”), której nieważność została stwierdzona wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r., *United Parcel Service/Komisja*, T-194/13, EU:T:2017:144.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że decyzja jest obciążona poważnymi naruszeniami norm prawnych mających na celu zapewnienie ochrony jednostkom, w tym także stronie skarżącej, czego bezpośrednią konsekwencją było pozbawienie jej możliwości uzyskania korzyści wynikających z umów zawartych w listopadzie 2012 r.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że zachowanie zarzucane stronie pozwanej, która to w znacznym stopniu nie przestrzegала właściwych procedur w ramach przeprowadzonej przez nią kontroli koncentracji przedsiębiorstw, co doprowadziło do stwierdzenia nieważności decyzji, było na tyle niewspółmierne z przysługującym stronie skarżącej prawem do dobrej administracji i do dochowania należytej staranności podczas dokonywania tej kontroli przez stronę pozwaną, zagwarantowanym przez art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przez ogólne zasady prawa Unii, że naruszyło przepisy prawa, które mają za zadanie ochronę wszystkich jednostek, których decyzja dotyczy indywidualnie, włącznie ze stroną skarżącą.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że decyzja jest ponadto obciążona oczywistymi i poważnymi błędami, które wpływają na zawartą w niej ocenę przez stronę pozwaną zgłoszonej koncentracji, jak twierdzi UPS w skardze z tytułu odpowiedzialności pozaumownej wniesionej przeciwko Komisji w sprawie T-834/17 – na którą to skargę, w interesie należytego i skutecznego administrowania wymiarem sprawiedliwości, strona skarżąca powołuje się w zakresie niezbędnym do uzasadnienia jej roszczenia o odszkodowanie – w odniesieniu do: analizy koncentracji cen, analizy efektywności, oceny konkurencyjności firmy FedEx oraz oceny stopnia ścisłej konkurencji dokonanej przez stronę pozwaną w decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący przysługującego stronie skarżącej prawa do odszkodowania wynikającego z tytułu pozaumownej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, będącej konsekwencją niezgodnie z prawem wydanej decyzji oraz wstrzymania zgłoszonej koncentracji, poprzez naruszenie swobody przedsiębiorczości strony skarżącej oraz jej prawa własności chronionego na mocy art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również ogólnych zasad prawa Unii. /W zarzucie czwartym strona skarżąca podnosi, że ma prawo do odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej, która wynika z tego, że pozwana – wydając niezgodną z prawem decyzję i nie zezwalając na zgłoszoną koncentrację – naruszyła swobodę przedsiębiorczości strony skarżącej oraz jej prawo własności chronione na mocy art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również ogólnych zasad prawa Unii.

5. W zarzucie piątym strona skarżąca podnosi, że z powodu tych naruszeń poniosła straty, ponieważ – gdyby nie nastąpiły – strona skarżąca byłaby w stanie uzyskać korzyści wynikające z umów zawartych w listopadzie 2012 r., w związku z czym strona skarżąca powinna znaleźć się, w drodze zadośćuczynienia, w takiej sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, gdyby nie podjęto niezgodnej z prawem decyzji, a niniejsza skarga jest jedynym sposobem zapewnienia stronie skarżącej takiego zadośćuczynienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – Wanda Films i Wanda Visión / EUIPO – Dalian Wanda Group Co. (wanda films)

(Sprawa T-542/18)

(2018/C 399/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wanda Films, SL (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) i Wanda Visión, SA (Pozuelo de Alarcón) (przedstawiciel: adwokat C. Planas Silva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dalian Wanda Group Co. Ltd (Dalian, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Wanda Films, SL

Sporny znak towarowy: zgłoszenie do rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego wanda films – zgłoszenie nr 13 902 994

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lipca 2018 r. w sprawie R 829/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi, argumentów i dokumentów (zwłaszcza tych przedstawionych na poparcie tej skargi oraz tych przedstawionych przez stronę skarżącą w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego);
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- wydanie orzeczenia zezwalającego na rejestrację znaku towarowego, w którego obronie wystąpiła strona skarżąca wnosząc niniejszą skargę.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – XK/Komisja**(Sprawa T-543/18)**

(2018/C 399/66)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* XK (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności indywidualnej decyzji o nieprzyznaniu jej zwrotu wydatków na edukację jej dzieci, poczynwszy od roku szkolnego 2017/2018, która to decyzja po raz pierwszy została zmaterializowana w rozliczeniu wynagrodzenia za listopad 2017 r. a uzasadnienie do niej przedstawiono w e-mailu z dnia 7 listopada 2017 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 3 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących zwrotu kosztów leczenia, w zakresie, w jakim zmiana interpretacyjna strony pozwanej naruszała prawa nabyte, uzasadnione oczekiwania, pewność prawa i zasadę dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw dziecka, prawa do życia rodzinnego i prawa do edukacji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że interesy skarżącej nie zostały skutecznie wyważone oraz naruszenia zasady proporcjonalności, którą jest dotknięta zaskarżona decyzja.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – ArcelorMittal Bremen / Komisja**(Sprawa T-544/18)**

(2018/C 399/67)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* ArcelorMittal Bremen GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i D. Jacob, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 265 TFUE, że Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013⁽¹⁾ nie polecając centralnemu administratorowi wprowadzenia zmiany w tabeli krajowego rozdziału uprawnień w EUTL, przedłożonej przez Republikę Federalną Niemiec w dniu 8 lutego 2018 r. i uwzględniającej instalację skarżącej EU-ID DE000000000000060;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 31 sierpnia 2018 r. dotyczącej wniosku skarżącej z dnia 14 maja 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

Naruszenie prawa Unii

Skarżąca podnosi, że Komisja ma obowiązek podjęcia decyzji na podstawie art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 389/2013, ponieważ zmiana w tabeli krajowego rozdziału uprawnień jest zgodna z wymogami prawa Unii.

Następnie skarżąca stwierdza, że historyczne poziomy działalności związanej z produktem, w przypadku produktu, jakim jest aglomerat rudy żelaza, muszą być określone zgodnie z uregulowaniami decyzji 2011/278/UE Komisji⁽²⁾ na podstawie ilości aglomeratu rudy żelaza ważonego z chwilą, gdy produkt opuszcza aglomerownię.

Wreszcie skarżąca uważa, że aglomerat rudy żelaza, który po wytworzeniu w ramach przygotowywania wsadu jest na nowo przefiltrowany w wielkim piecu, a następnie ponownie wprowadzony do aglomerowni w postaci materiału recyklingowego, nie powinien być pominięty przy określaniu poziomu działalności aglomerowni.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiające rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz.U. 2013, L 122, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. 2011, L 130, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2018 r. – XM i in. / Komisja

(Sprawa T-546/18)

(2018/C 399/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: XM i 26 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wywołujących niekorzystne skutki dla poszczególnych skarżących, polegających na decyzjach organu powołującego o nieprzyznaniu zwrotu wydatków na edukację za rok 2017/2018, które to decyzje znalazły wieloraki wyraz w zależności od właściwych każdemu ze skarżących okoliczności;

- bądź decyzji indywidualnej (a konkretnie wiadomości elektronicznej) zawierającej właśnie odmowę zwrotu;
 - bądź oznaczenia jako „processed” na profilu w Sysper, co skarżący uznał za decyzję odmowną, gdyż rozliczenie wynagrodzenia, które się następnie pojawiło w kolejnym miesiącu (najwcześniej 10. dnia miesiąca, gdyż jest to dzień przekazywania rozliczeń wynagrodzenia) nie wykazuje żadnego zwrotu lub wyłącznie zwrot kosztów transportu;
 - bądź też całkowitego braku rozpatrzenia wniosku, który po upływie czterech miesięcy od złożenia uznaje się w sposób dorozumiany za rozpatrzony odmownie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

- Zarzut pierwszy, naruszenia art. 3 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących zwrotu kosztów leczenia, w zakresie, w jakim zmiana interpretacji przez pozwaną naruszała prawa nabyte, uzasadnione oczekiwania, pewność prawa i zasadę dobrej administracji.
- Zarzut drugi, naruszenia praw dziecka, prawa do życia rodzinnego i prawa do edukacji.
- Zarzut trzeci, naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji.
- Zarzut czwarty, braku skutecznego wyważenia interesów skarżących i braku poszanowania zasady proporcjonalności, którymi obarczona jest zaskarżona decyzja.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2018 r. – Sensient Colors Europe / Komisja

(Sprawa T-556/18)

(2018/C 399/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sensient Colors Europe (Geesthacht, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Hagenmeyer, D. Zechmeister i W. Berlit)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 31 lipca 2018 r. (DG Sante/E2/RP/amf(2018)4523972) o uznaniu za nieważny oznaczonego sygnaturą NF 2018/0355 wniosku o zezwolenie na wprowadzenie na rynek Unii nowej żywności i uaktualnienie unijnego wykazu zgodnie z art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 ⁽¹⁾, oraz o zakończeniu postępowania w przedmiocie tego wniosku; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na naruszeniu art. 6 ust. 1 i 5 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2469 ⁽²⁾, a także art. 10 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 1 lub w związku z art. 12 ust. 2 rozporządzenia 2015/2283.

W tym względzie strona skarżąca podnosi w szczególności, że strona pozwana błędnie zakłada, że przedmiot wniosku, czyli ekstrakt barwiący na bazie suszonych kwiatów klitorii ternateńskiej (clitoria ternatea), nie jest objęty zakresem zastosowania rozporządzenia 2015/2283 i stanowi dodatek do żywności w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1333/2008.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1852/2001 (Dz.U. 2015, L 327, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2469 z dnia 20 grudnia 2017 r. określające wymogi administracyjne i naukowe dotyczące wniosków, o których mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 w sprawie nowej żywności (Dz.U. 2017, L 351, s. 64).

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2018 r. – LG Electronics / EUIPO – Beko (BECON)

(Sprawa T-557/18)

(2018/C 399/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Południowa Korea) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Beko plc (Watford, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BECON – zgłoszenie nr 13 142 336

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie R 41/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – Atos Medical / EUIPO – Andreas Fahl Medizintechnik-Vertrieb (Plaster medyczny)

(Sprawa T-559/18)

(2018/C 399/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Atos Medical GmbH (Troisdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Middelhoff)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb GmbH (Kolonia, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb GmbH

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 339246-0009

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie R 2215/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;

W przypadku wstąpienia przez interwenienta do postępowania skarżąca wnosi ponadto o:

- nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 5 i art. 6 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2018 r. – Atos Medical / EUIPO – Andreas Fahl Medizintechnik-Vertrieb (Plaster medyczny)

(Sprawa T-560/18)

(2018/C 399/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Atos Medical GmbH (Troisdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Middelhoff)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb GmbH (Kolonia, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Andreas Fahl Medizintechnik- Vertrieb GmbH

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 339246-0004

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie R 2216/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;

W przypadku wstąpienia przez interwenienta do postępowania skarżąca wnosi ponadto o:

- nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 5 i art. 6 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2018 r. – YP/Komisja

(Sprawa T-562/18)

(2018/C 399/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: YP (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. o nałożeniu na nią kary dyscyplinarnej w postaci nagany;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jaki miałyby popełnić strona pozwana, gdy stwierdziła, że skarżąca nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 12 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

**Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Medora Therapeutics / EUIPO – Biohealth Italia
(LITHOREN)**

(Sprawa T-776/17) ⁽¹⁾

(2018/C 399/74)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Reiner Stemme Utility Air Systems / AESA

(Sprawa T-371/18) ⁽¹⁾

(2018/C 399/75)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 6.8.2016.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL